

Dokonalé zasvěcení

přesvaté

PANNĚ MARII

Královně srdcí

podle

bl. Ludvíka Marie

Grigniona z Montfortu

1 9 3 1

LADISLAV KUNCÍŘ V PRAZE

NIHIL OBSTAT. Can. Antonius Eltschkner, censor

IMPRIMATUR. Pragae, die 10. Octobris 1927.
† Antonius Podlaha, Ep. Paphiensis, vicarius generalis

APOŠTOL DOKONALÉHO ZASVĚCENÍ

Blahoslavený Ludvík Maria Grignion narodil se v Montfortu v Bretoňsku dne 31. ledna 1673. Již v nejútlejším dětství vynikal zcela zvláštní láskou a úctou k Panně Marii. Tak již od pátého roku svého věku denně se modlil růženec a své sourozence pobádal k životu ctnostnému. Stav se knězem, působil jako Bohem nadšený misionář, zvláště v Bretoňsku ve Vendée, opravdu podivuhodně ke cti Boží a k spáse duší. Nevýslovné útrapy zažil ustavičnými útoky jansenistů; ale právě tato utrpení mu získala zvláštní požehnání Boží. Zázraky všeho druhu, uzdravení nemocných, rozmnožení chlebů, zjevení, dar proroctví a znalosti srdcí, také někdy nápadné tresty

Boží dodávaly jeho činnosti zcela mimořádných úspěchů, takže jeho misie měly v zápětí hromadná obrácení. Jeho důkladné činnosti jest zajisté také příčisti, že právě ty krajiny si zachovaly víru proti útokům bezbožné revoluce na sklonu 18. věku.

„Život bl. Grigniona jeví tak příkrou protivu proti duchu světa, jakou jen zřídka nalézáme. Taková láska k chudobě a naprostému nedostatku všeho pozemského, tak přísné mrtvení a křížování vlastního těla, tak ohnivá touha po opovržení a posměchu, tak vytrvalý život modlitby a při tom tak obětovná horlivost o spásu duší a tak neúnavná vysilující činnost misionářská ukazují nám muže, jenž se zdá pocházeti spíše z vyššího světa než z této země.“ (Stimmen von Maria-Laach 1892, 4. sv. str. 327.)

Blah. Grignion stal se známým hlavně zvláštní pobožností k Panně Marii, kterou hlásal. Tato pobožnost roznítla již od po-

čátku veškerou zuřivost pekelných duchů. Dábel předvídal totiž, že ti, kdož tuto pobožnost pěstí, jsou pro něho nadobro ztraceni, proto usiloval všemožně, aby rozšíření této pobožnosti zabránil. Tak skutečně podařilo se mu dosíci toho, že rukopis, v němž blahosl. Grignon svou pobožnost vyložil, půl druhého století zůstal úplně skryt. Byl s různými jinými rukopisy zavřen do truhly a teprve r. 1842 opět objeven.

Bl. Grignon tento osud své pobožnosti prorocky předvídal; napsal totiž v onom rukopise: „Vidím dravá zvířata, a ona ve svém vzteku se ženou, aby svými ďábelskými zuby tento spisek roztrhala neb aspoň v tichu nějaké truhly zahrabala, aby nevyšel na jevo. Budou i ty napadati a pronásledovati, kdož jej budou čísti a uskutečňovati. Než co na tom záleží? Tím lépe! Toto předvídání mi dodává mysl i působí, že očeká-

vám veliký úspěch, t. j. veliký zástup hrdinských duší k boji proti ďáblu, světu a vlastní pokažené přirozenosti v nebezpečných dobách, jež přijdou.”

Od objevení rukopisu Grignionova slavila pobožnost, jíž učil, takorůžka vítězný vjezd do všech zemí katolického světa. Papež Pius IX. 1853, když dříve všechny spisy Grignionovy do Říma byly zaslány a pečlivě prozkoumány, pobožnost schválil; Lev XIII. dne 22. ledna 1888 Grigniona blahorečil; Pius X. důtklivě doporučil „Pojednání o pravé pobožnosti”, udělil jeho čtenářům papežské požehnání a dal se také zapsati mezi kněží Mariiny; Benedikt XV. vzdal tomuto dílu opětovně přímo velikolepou chválu a vybízel kněží Tovaryšstva Mariina, aby pobožnost ještě dále mezi lidem šířili, aby v co nejvíce duších touto pobožností ožil duch křesťanský.

Známý moralista P. Lehmkuhl T. J. pí-

: „Pobožnost blahosl. Grigniona, její odůvodnění a doporučení jsou prochnuty tak hlubokou zbožností, tak až do útrob lidských zasahujícím sebezáporem a oddaností Bohu a jeho přesvaté Matce, že člověk již předem při čtení je nakloněn k závěru, že veliká byla svatost spisovatelova. Že věrné pěstění této pobožnosti je účinným prostředkem, nejen zachrániti svou duši, nýbrž dospěti veliké dokonalosti, je tak zřejmo, že rozvážný čtenář toho ani nemůže bráti v pochybnost.” (Stimmen 1892, sv. 43, str. 442.) A na jiném místě: „Co může v naší době, kdy odpad od Krista a jeho Církve tak široké vrstvy zachvátil, býti vítanější, než tato pobožnost, výborný to prostředek, jak přivést duše skrze Marii zpět ke Kristu?” (Předmluva k „Tajemství Mariinu”, naklad. Laumann v Dülmen, Westf.)

Slavný P. William Faber, jenž spisy blahosl. Grigniona přeložil do angličtiny, pra-

„Nemohu si pro nikoho mysliti úkolu vyššího a povolání obsáhlejšího než prostě šířiti tuto pobožnost blahoslaveného Grigniona z Montfortu. Zkus ji jen jednou na sobě samém a úžas nad milostmi, jež přinese, a změna, kterou způsobí v duši, brzy každého přesvědčí o její jinak téměř neuvěřitelné účinnosti pro blaho duší a pro příchod království Ježíše Krista.“

Spisek „Tajemství P. Marie“ jest vlastně stručným výtahem knížky „Pojednání o pravé pobožnosti k P. Marii“, ale mnohé myšlenky jsou v něm podány ještě jasněji, pádněji a výstižněji.

TAJEMSTVÍ PANNY MARIE

*List blaženého Ludvíka Marie Grigniona
Montfortu o svatém nevolnictví čili dokonalém zasvěcení nejsvětější Panně.*

I. Důležitost tohoto zasvěcení.

Viz, ó duše vyvolená, tajemství, jež mi zjevil Nejvyšší a jehož jsem nemohl nalézt v žádné knize, nové ani staré. Svěřuji ti je v Duchu Svatém, a to s podmínkou :

1. že ho nebudeš sdělovati leč osobám, jež si toho zaslouží svými modlitbami a dobročinností, svým umrtvováním a trpělivým snášením pronásledování; svým odpoutáním ode všeho světského a svou horlivostí o spásu duší;

2. že ho použiješ k tomu, aby ses stala dokonalou a svatou; neboť toto tajemství

jest veliké jen podle míry, v jaké ho duše používá. Střez se tedy, abys nesložila nečinně rukou v klín; jinak mé tajemství by se ti stalo jedem a bylo by ti k záhubě;

3. že budeš Bohu po všechny dni svého života děkovati za tu milost, že ti dal poznati tajemství, jehož jsi nijak nezasloužila zvěděti a jehož cenu a vznešenost (kterou jsi zprvu jen nedokonale poznávala pro velikost a tíhu svých hříchů a pro svou skrytou sebelásku) chápati budeš čím dál tím lépe, podle toho, jak ho budeš používati v běžných úkonech svého života.

Dříve však než ukojíš svou přirozenou dychtivou touhu poznati pravdu, pomodli se zbožně na kolenou „Zdrávas, hvězdo mořská” a „Přijď Tvůrce Duchu”, aby sis vyprosila od Boha milosti porozuměti a přijíti na chuť tomuto božskému tajemství.

Protože mám málo času na psaní a ty na čtení, povím vše stručně.

II. Povinná péče o vlastní posvěcení.

Ó duše, živý obraze Boží a vykoupená drahocennou Krví Ježíše Krista, Bůh, tvůj Pán, si přeje, aby ses stala svatou jako on v životě tomto, a slavnou jako on v životě budoucím. Získati si svatost Boží jest tvým jistým povoláním a k tomu mají tíhnouti všechny tvé myšlenky, slova i skutky, tvá utrpení i všechna hnutí tvého života; jinak se protivíš Bohu, nečiníš toho, k čemu tě stvořil a k čemu tě neustále zachovává. Ó, jaké dílo úžasné! prach proměněný ve světlo, kal v čistotu, hřích ve svatost, tvor ve svého Tvůrce a člověk v Boha! Ó dílo úžasné! opakuji - ale dílo samo v sobě těžké a pouhé přirozenosti nemožné. Jen Bůh, svou milostí, a to milostí hojnou a mimořádnou to může dokázati: stvoření veškerenstva není tak nesmírným veledílem jako toto.

III. Prostředky k posvěcení.

Jak učiníš ty, duše vyvolená? Jakých prostředků, použiješ, abys dostoupila tam, kam Bůh tě volá? Prostředky k dosažení spásy a svatosti jsou všem známy ; jsou vyznačeny v Evangeliu, vyloženy od učitelů duchovního života, vyzkoušeny Svatými a nezbytně potřebny všem, kdož se chtějí spasiti a dospěti dokonalosti. Jsou to : pokora srdce, ustavičná modlitba, všestranné umrtvování, odevzdanost do Boží prozřetelnosti a sjednocení se svatou jeho vůlí.

Abychom všechny tyto prostředky spásy a svatosti na sobě uplatnili, k tomu je nezbytně potřebí milosti Boží, a té se dostává, měrou hojnější či méně hojnou, všem ; o tom není pochyby. Schválně pravím : měrou hojnější nebo méně hojnou, neboť Bůh, třebaš nekonečně dobrý, nedává milosti stejně hojné a silné všem, jakkoliv každé-

mu dává dostateč Duše věrná s milostí velikou vykoná veliký čin a s malou milostí vykoná malý čin : tudíž hodnota a vznešenost našich činů je úměrna hodnotě a vznešenosti milosti, kterou Bůh uděluje a s kterou duše spolupůsobí. Tyto principy jsou nesporny. Všecko se tedy sbíhá v tom, abychom našli snadný prostředek, jak dosíci od Boha milosti potřebné k tomu, abychom se stali svatými ; a to právě ti chci ukázati.

Nuže pravím, že abychom našli tuto milost Boží, třeba naléztí Marii.

IV. Úkol a přednosti svaté Panny.

1. Maria samojediná našla milost u Boha, jak pro sebe, tak pro každého člověka zvlášť. Patriarchové a proroci, všichni svatí Starého Zákona nebyli s to, aby tuto milost našli.

2. Ona dala život samému Původci veškeré milosti ; a právě proto se nazývá Matkou milosti.

3. Bůh Otec, z něhož všeliký dar dokonalý a všeliká milost vychází jakožto ze svého podstatného zdroje, dav jí svého Syna, dal jí všechny své milosti ; takže, jak praví sv. Bernard, s Ním a v Něk jí byla dána vůle Boží.

4. Bůh ji vyvolil za skladnici, správkyňu a rozdavatelku všech svých milostí, a tak všechny jeho milosti a dary procházejí jejíma rukama, a podle moci, kterou nad nimi obdržela, ona dává, jak dí sv. Bernardin, komu chce, jak sama chce, kdy chce a kolik chce, milosti Otce věčného, ctnosti Ježíše Krista a dary Ducha Svatého.

5. Jako v řádu přirozeném dlužno, aby dítě mělo otce a matku, zrovna tak v řádu milosti dlužno, aby pravé dítě Církve mělo Boha otcem a Marii matkou ; a chlubil-li se

Bohem jakožto svým otcem a přitom nemá pravé dětské něžnosti k Marii, je lhářem a otcem jeho je ďábel.

6. Poněvadž Maria zrodila Hlavu vyvolených, Ježíše Krista, náleží taktéž jí vytvářeti údy této Hlavy, jimiž jsou praví křesťané; neboť žádná matka nerodí hlavy bez údů, ani údů bez hlavy. Kdo tedy chce býti údem Ježíše Krista, plného milosti a pravdy, musí býti vytvořen v Marii pomocí milosti Kristovy, jež v ní sídlí v plnosti, aby byla sdílena v plnosti pravým údům Ježíše Krista a pravým jeho dítkám.

7. Duch Svatý zasnoubiv se s Marií a zplodiv v ní, skrze ni a z ní ono veledílo, Ježíše Krista, Slovo vtělené, nikdy už jí nezapudil, nýbrž plodí dále v ní a skrze ni způsobem tajemným, ale přece pravdivým, po všecky dni své vyvolené.

8. Maria přijala od Boha zvláštní panství nad dušemi, aby je živila a pečovala o jejich

vzrůst v Bohu. Sv. Augustin dokonce praví, že na tomto světě vyvolení jsou zcela uzavřeni v lůně Mariině a že nepřicházejí na světlo leč teprve tehdy, kdy tato dobrá Matička je porodí do života věčného. Jako tudíž dítě přijímá všecku svou výživu z matky, která mu ji zprostředkuje přiměřenou k jeho slabosti, zrovna tak vyvolení berou všecku svou výživu duchovní a všecku svou sílu z Marie.

9. Marii Bůh Otec řekl: *In Jacob inhabita*: V Jakobu přebývej, dcero má, to jest v mých vyvolených, předobrazených Jakobem. Marii Bůh Syn řekl: *In Israel haereditare*. V Israeli měj, má drahá Matko, své dědictví, to jest v předurčených. Konečně Marii řekl Duch Svatý: *In electis meis mitte radices*: Zapuť, má věrná nevěsto, kořeny v mých vyvolených. Kdokoliv tedy jest vyvolený a předurčený, ten má svatou Pannu přebývající u sebe, t. j. ve své duši;

a nechává ji zapouštěti v sobě kořeny hluboké pokory, vroucí lásky a všech ctností.

V. Jak Maria utváří v nás Ježíše.

Sv. Augustin nazývá Marii, a jistě právem, živým kadlubem čili formou Boha, *forma Dei*, což znamená, že jediné v ní Bůh-Člověk byl věrně ztvárněn, aniž mu chyběl jen jediný rys božství; a že také v ní jediné může člověk býti věrně ztvárněn v Boha, pokud toho přirozenost lidská milostí Ježíše Krista je schopna.

Sochař může vytvořiti sochu nebo podobiznu věrně dle podoby dvójím způsobem: 1. využije své dovednosti, své síly, své vědomosti a dobroty svých nástrojů a vytvoří onu podobu z hmoty tvrdé a beztvárné; nebo 2. odlije ji ve formě. Prvý způsob je zdlouhavý a těžký, závislý na mnoha na-

hodilých okolnostech ; leckdy stačí jediný chybný tes nebo úder, a celé dílo je zkaženo. Druhý způsob je rychlý, snadný a příjemný, téměř bez práce a bez nákladu, předpokládajíc ovšem, že forma je dokonalá a že podává skutečnou podobu, a že hmota, již umělec používá, jest tvárná a poddajná jeho ruce.

Maria jest velikou formou Boží, vytvořenou Duchem Svatým, aby zpodobila, věrně podle skutečnosti, Boha-Člověka, skrze hypostatickou unii, a aby zpodobila člověka-boha skrze milost. Žádného rysu božství nechybí této formě ; kdokoliv jest v ni vržen a poddá se jí, ten v ní nabude všech rysů Ježíše Krista, pravého Boha, způsobem líbezným a přiměřeným k lidské slabosti, bez veliké úzkosti a námahy ; způsobem bezpečným, bez obavy z obluzení, poněvadž ďábel nikdy neměl a nebude míti přístupu v Marii ; a konečně způsobem sva-

tým a neposkvrněným, beze stínu sebe-
menší skvrny hříchu. Oh, jaký rozdíl mezi
duší utvářenou v Ježíše Krista obyčejný-
mi cestami těch, kteří jako sochaři důvě-
řují ve svou způsobilost a pracují na zá-
kladě své dovednosti, a duší poddajnou,
odpoutanou a roztavenou, která nijak si
nezakládá na sobě, vrhá se v Marii a zce-
la se poddává působení Ducha Svatého!
Oh, co skvrn, co chyb, co temnot, co po-
blouzení, co přirozeného a lidského jest
v duši první, kdežto jak čistá jest ona dru-
há, jak božská a podobná Ježíši Kristu!

Neníť a nebude nikdy bytosti, jež by byla
tolik proniknuta božstvím - kromě Boha
samého - jako přesvatá Panna, nevyjímajíc
ani svatých, ani Cherubínů ani nejvyšších
Serafínů v Ráji nebeském. Maria je rájem
Božím a jeho nevypravitelným světem,
v nějž Syn Boží vstoupil, aby v něm ko-
nal své divy, aby ho ostříhal a v něm se

kochal. Bůh stvořil svět pro člověka putujícího, a tím je svět, jejž obýváme; stvořil svět pro člověka blaženého, a tím je Ráj nebeský; stvořil však i jiný Ráj pro sebe, a nazval jej Marií; svět neznámý téměř všem smrtelníkům zde na zemi a nepochopitelný i všem andělům a svatým nebeským, kteří s podivem patříce na Boha tak vznešeného, tak povýšeného nad ně, tak odloučeného a tak skrytého ve svém světě, v božské Marii, volají bez ustání: Svatý, Svatý, Svatý!

Šťastná a tisíckrát šťastná je zde na zemi duše, které Duch Svatý zjevil tajemství Mariino, aby ji poznala; které otvírá tu uzamčenou zahradu, aby v ni vešla; tu studnici zapečetěnou, aby z ní čerpala a pila dlouhými doušky živé vody milosti! Taková duše nalezne Boha samojediného, bez tvorů, v té přemilé bytosti; Boha nekonečně svatého a vznešeného, zároveň však schylují-

cího se a přizpůsobujícího se její slabosti. Poněvadž Bůh je všude, možno jej všude nalézti, i v pekle; ale není místočka, kde by jej duše mohla nalézti sobě bližšího a přístupnějšího své slabosti jako v Marii, poněvadž právě za tím účelem v ni sestoupil. Všude jinde je Bůh Chlebem silných a Andělů; ale v Marii je Chlebem dítek.

Nedomnívejme se tedy s jistými falešnými osvícenci, že by Maria, jsouc tvorem, byla překážkou spojení s Tvůrcem; nežijet již Maria, nýbrž sám Ježíš Kristus, Bůh sám žije v ní. Její přetvoření v Boha mnohem více převyšuje přetvoření sv. Pavla a jiných svatých, než nebe převyšuje zemi. Maria žije jen pro Boha a nejen že nezadržuje duše u sebe, nýbrž vrhá ji v Boha a spojuje ji s Bohem tím dokonaleji, čím dokonaleji se duše spojuje s ní. Maria je podivuhodnou ozvěnou Boha, jež po každé, když zavoláme: „Maria“, odpovídá: „Bůh“;

jež jen Boha velebí, kdykoli ji se svatou Alžbětou blahoslavíme. Kdyby falešní osvícenci, jež ďábel klame i v modlitbě, byli dovedli nalézt Marii a skrze Marii Ježíše a skrze Ježíše Boha, nebyli by utrpěli tak hrozných pádů. Nalezne-li se jednou Maria a skrze Marii Ježíš a skrze Ježíše Bůh, nalezne se všechno dobro, jak říkají svaté duše. Kdo praví „všecko“, nevyjímá ničeho : všecku milost a všecko přátelství u Boha ; všecku bezpečnost proti nepřátelům Božím ; všecku pravdu proti lži ; všecku snadnost a všecko vítězství nad obtížemi spasení ; všecku sladkost a radost v hořkostech života.

To ovšem neznamená, že ten, kdo našel Marii pravou oddaností, je prost křížů a utrpení : ba naopak, ještě více naň doléhají, poněvadž Maria, jsouc matkou živých, dává všem svým dítkám částku se Stromu života, jímž jest Kříž Ježíšův ; ale připra-

vujíc jim milé kříže, uděluje jim též milost, aby je nesli trpělivě, ano i radostně ; takže kříže, jež ona dává, jsou svým příjemcům spíše lahůdkami, kříži slazenými, než kříži trpkými ; nebo cítí-li i nějaký čas hořkost kalichu, jež nezbytně musí píti každý, kdo chce býti přítelem Božím, útěcha a radost, v níž tato dobrá Matka obrátí zármutek, je nesmírně nadchne, aby snášeli kříže ještě těžší a trpčí.

Jde tudíž hlavně o to, bychom dovedli opravdově nalézt božskou Marii, chceme-li nalézt hojnost všech milostí. Bůh, jsa naprostým pánem, může sdíleti sám to, co pravidelně sdílí jen skrze Marii ; bylo by opovážlivé popírat, že toho někdy nečiní ; avšak podle řádu, stanoveného božskou Moudrostí, v řádu milosti, jak praví sv. Tomáš, nesdílí se kdem zpravidla, leč skrze Marii. Chceme-li dospěti k němu a spojit se s ním, dlužno použít téže cesty, které

použil on, aby k nám sestoupil, aby se stal člověkem a nám sdělil své milosti: a touto cestou jest pravá oddanost, pravá pobožnost k přesvaté Panně.

VI. O pravé pobožnosti k Panně Marii.

Jest mnoho pravých pobožností k přesvaté Panně; neboť o falešných zde nemluvím.

První záleží v tom, že člověk koná své křesťanské povinnosti, chrání se smrtelného hříchu, jednaje více z lásky než ze strachu, modlívaje se k svaté Panně a uctívaje ji jakožto Matku Boží, aniž by jí zvláštním způsobem byl oddán.

Druhá záleží v tom, že člověk chová k sv. Panně dokonalejší city úcty, lásky, důvěry a vroucnosti, jež jej pudí, aby vstoupil do bratrstev sv. růžence nebo škapulíře, aby

se modlíval hodinky nebo růženec, uctíval obrazy a oltáře mariánské, rozhlašoval její chvály, přičleňoval se do jejích družin. Taková pobožnost, chrání-li se člověk hříchu, je dobrá, svatá a chvalitebná; ale není tak dokonalá ani tak způsobilá odtrhnouti duše od tvorů a odpoutati je i od sebe samých a spojití je s Ježíšem Kristem, jako následující.

Třetí pobožnost k svaté Panně, kterou zná a pěstuje jen velmi málo osob, jest ta, kterou vám hodlám odhaliti, duše vyvole-

Záleží v tom, abychom se dali zcela a úplně, jako nevolníci, Marii, a skrze Marii Ježíši; a potom abychom konali všechno skrze Marii, s Marií, v Marii a pro Marii.

Vysvětlím tato slova.

Dlužno si vyvoliti některý význačný den, abychom se jí darovali, zasvětili a obětovali dobrovolně a z lásky, bez nucení, úplně a bez jakékoli výhrady: své tělo i svou du-

ši, svoje statky vnější, jako dům, rodinu a příjmy; svoje statky vnitřní, totiž svoje zásluhy, milosti, ctnosti a zadostčinění.

Zde třeba připomenouti, že touto pobožností se obětuje Ježíši skrze Marii všechno, co duše má drahého a čeho nevyžaduje žádný řeholní řád vydati v oběť, totiž právo disponovati hodnotou svých modliteb, almužen, umrtvování a zadostčinění, takže se zůstávají úplně k dispozici přesvaté Panně, aby jich použila podle své vůle k největší slávě Boží, již ona sama dokonale zná.

Zůstává se jí k volnému naložení všechna hodnota zadostúčinná i výprosná všech dobrých skutků; proto člověk vykonav toto obětování, třebaš bez jakéhokoli slibu, není už pánem ovoce dobra, které činí; přesvatá Panna je může přivlastniti buď některé duši očištcové, aby jí ulevila nebo ji vysvobodila, neb některému ubohému hříšníku, aby jej obrátila a podobně.

Touto pobožností vkládáme do rukou přesvaté Panny též své zásluhy, ale to proto, aby je chránila, rozmnožovala, okrašlovala, poněvadž o zásluhy milosti posvěcující ani o zásluhy slávy se navzájem sdíleti nemůžeme ; dáváme jí však všechny své modlitby a dobré skutky v jejich hodnotě zadostučinné a výprosné (získávací), aby je rozdělovala a přivlastňovala, komu se jí líbí; a přejeme-li si po takovém zasvěcení sebe svaté Panně uleviti některé duši očistcové, zachrániti některého hříšníka, pomoci některému příteli svými modlitbami, almužnami, skutky sebezáporu a obětmi, dlužno ji o to pokorně prositi a spokojiti se jejím rozhodnutím, aniž je nám známo ; s pevným přesvědčením, že hodnoty našich činů, udílené touž rukou, jíž Bůh používá, aby nám udílel své milosti a dary, bude jistě použito k jeho největší slávě.

Pravil jsem, že tato pobožnost záleží v

tom, že se Marii dáváme v nevolnictví jako otroci. Třeba podotknouti, že je nevolnictví trojího druhu. První je nevolnictví vrozené ; lidé dobří i zlí jsou tím způsobem nevolníky Božími. Druhé je otroctví vnučené ; tímto způsobem jsou otroky Božími ďáblové a zavrženci. Třetí je nevolnictví dobrovolné, z lásky ; a právě tímto se máme zasvětit Bohu skrze Marii, způsobem nejdokonalejším, jehož může použití tvor, aby se daroval svému Tvůrci.

Všimněte si též, že je rozdíl mezi služebníkem a nevolníkem. Služebník požaduje platu za svou službu ; nevolník ho vůbec nemá. Služebník má volnost odejít od svého pána, kdy se mu zlíbí ; slouží mu jen na čas ; nevolník ho nemůže podle práva opustiti, jest mu vydán na vždy. Služebník nedává svému pánu právo nad svým životem a smrtí ; nevolník jest zcela a úplně v moci svého pána, takže by jej pán mohl i usmrtili,

aniž by byl komu z toho odpověden. Otrok z přinucení tedy jest v poměru nejúplnější závislosti, v jaké jest vlastně jen člověk vůči svému Tvůrci, a proto mezi křesťany se nepřipouští takové otroctví ; jen Turci a pohané zotročují takto své poddané. Šťastna však, tisíckrát šťastna je duše šlechetná, která se úplně zasvětil Ježíši skrze Marii jakožto nevolnice z lásky, když byla křtem svrhla se sebe jařmo tyranského otroctví ďáblová !

VII. Výhody tohoto zasvěcení.

Bylo by mi třeba hojného osvětlení shůry, abych dokonale vylíčil vznešenost tohoto zasvěcení. Povím vše jen zběžně :

1. Kdo se takto odevzdává Ježíši rukama Panny Marie, napodobuje Boha Otce, jenž nám dal svého Syna jen skrze Marii a jenž

nám uděluje své milosti jen skrze Marii ; napodobuje Boha Syna, jenž k nám přišel jen skrze Marii a dav nám příklad k následování, vybízí nás, abychom se brali k němu touž cestou, kterou on přišel k nám, totiž skrze Marii ; napodobuje Ducha Svatého, jenž nám sdílí své milosti a dary jen skrze Marii. „Není spravedlivo“, dí sv. Bernard, „aby se milost vracela k svému původci tímž průplavem, kterým k nám přitekla ?”

2. Kdo takto přichází k Ježíši skrze Marii, poctívá opravdově Ježíše Krista, dáváje tím na jevo, že nejsme hodni přibližovati se k jeho nekonečné svatosti přímo a osobně, pro svoje hříchy, a že potřebujeme Marie, jeho svaté Matky, za orodovnici a prostřednici u něho, jenž jest naším prostředníkem. Tak zároveň se přibližujeme k němu jakožto k svému prostředníku a bratru a ponížujeme se před ním jakožto před svým Bo-

hem a soudcem; zkrátka, pěstujeme pokoru, která vždy uchvacuje srdce Boží.

3. Zasněcujíce se takto Ježíši skrze Marii, vkládáme do rukou Mariiných své dobré skutky, jež, byť se zdály sebe lepšími, bývají pošpiněny a nehodny toho, aby na ně shlédl a je přijal Bůh, před nímž ani hvězdy nejsou čisty. Ah, prosme tuto dobrou Matičku a Paní, aby přijmouc náš chudičský dárek, jej očistila, posvětila, povznesla a okrášlila a tak jej učinila důstojným Boha. Všecky plody naší duše jsou ubožejší před Bohem, naším Pánem, a nezpůsobilejší získati nám jeho přízeň a milost, než červivé jablko, které by ubohý vesničan, nájemník královského Veličenstva, podával králi na zaplacení svého nájemného. Co by učinil takový chudás, kdyby byl důvtipný a požíval přízně královniny? Podal by je královně, a ta z blahovůle k tomu chudásu a z úcty ke králi očistila by to jablko ze všeho čer-

vivého a zkaženého, vložila by je na zlatou miskou vyzdobenou květy a tak předložila králi. Mohl by král odmítnouti takový dárek z ruky královny, milující toho vesničana? Zajisté i s radostí by jej přijal. *Modicum quid offere desideras? manibus Mariae tradere cura, si non vis sustinere repulsam.* Chceš-li obětovati nějakou maličkost Bohu, praví sv. Bernard, vlož ji do rukou Mariiných, nechceš-li utržiti odmítnutí. Veliký Bože! vždyť všechno, co činíme, je maličkost! Ale vkládejme to v ruce Mariiny touto pobožností. Jestliže se my jí zcela darujeme, pokud nám to možno, zbavíme se všeho k její cti, ona k nám bude neskonale štědřejší a „za vajíčko nám dá kravičku”; sdělí se s námi o své zásluhy a ctnosti; vloží naše dárky na zlatou miskou své lásky, obleče nás, jako Rebeka oblékla Jakoba, v krásný šat svého prvorozeného Syna Ježíše Krista, totiž v jeho zásluhy, jimiž ona

vládne ; a takto jako její domácí a nevolníci zbavíce se všeho k její cti, budeme oděni dvojím šatem : *Omnes domestici ejus vestiti sunt duplicibus* : šat, ozdoby, vůně, zásluhy a ctnosti Ježíšovy a Mariiny šlechtí duši nevolníci Ježíšovu a Mariinu, jež se vzdala sebe a zůstává věrna svému vzdání.

4. Dávající se takto přesvaté Panně, vykonáváme tím nejvyšší možnou měrou lásku k bližnímu, neboť dáváme Marii, co máme nejdražšího, aby s tím naložila podle své vůle ve prospěch živých i mrtvých.

Touto pobožností ukládáme své milosti, zásluhy a ctnosti v bezpečí, volíce Marii za jejich opatrovnici, jako bychom řekli: „Viz, má milá Paní, co jsem učinil dobrého milostí tvého milého Syna. Nejsem s to, abych si to uchoval pro svou slabost a nestálost a pro množství a zlobu nepřátel, kteří na mne útočí ve dne v noci. Běda ! denně viděti, jak cedrové libánští padají do bahna, jak orlo-

vé, kteří se vznášeli až k slunci, se mění v netopýry ; tisíc spravedlivých klesá po mé levici a deset tisíc po mé pravici ; proto, má mocná a nejmocnější Kněžno, drž mne, abych neklesl ; opatruj mi všecko mé dobro, abych o ně nebyl okraden ; tobě v opatrování svěřuji všecko, co mám : *Depositum custodi.* – *Scio cui credidi.* Víím, komu jsem uvěřil. Víím dobře, kdo jsi, a proto se tobě všecek svěřuji ; ty jsi věrná Bohu i lidem a nedopustíš, aby přišlo na zmar něco z toho, co ti svěřuji ; ty jsi mocná a nic ti nemůže uškoditi, aniž ti kdo může uzmouti co z toho, co držíš v rukou. *Ipsam sequens non devias ; ipsam rogans non desperas ; ipsam cogitans non erras ; ipsa tenente non corruis ; ipsa protegente non metuis ; ipsa duce non fatigaris ; ipsa propitia pervenis.* „Marii-li následuješ, nezbloudíš ; prosíš-li ji, nezoufáš ; o ní-li přemýšlíš, nezhřešíš ; ona-li tě drží, neklesneš ; ona-li tě chrání, jsi beze

strachu; ona-li tě vede, nezemdlíš; ona-li ti milostiva, dospěješ," praví sv. Bernard (*Inter flores* cap. 135). A jinde dí: *Detinet Filium, ne percutiat; detinet diabolum, ne noceat; detinet virtutes, ne fugiant; detinet merita, ne pereant; detinet gratias, ne effluent.* „Drží Syna, aby netrestal; drží ďábla, aby neškodil; drží ctnosti, aby neprchly; drží zásluhy, aby nezašly; drží milosti, aby nevytekly." Těmi slovy sv. Bernard vyjadřuje v podstatě to, co jsem právě vyslovil. Kdyby nebylo jiné pohnutky, abych se roznítil k této pobožnosti, nežli že je bezpečným prostředkem, abych se udržel v milosti Boží a rozmnožoval ji v sobě, měl bych se již tím pro ni rozohniti a rozplameniti.

6. Tato pobožnost činí duši vpravdě svobodnou svobodou dítek Božích. Dá-li se člověk dobrovolně z lásky k Marii v ono nevolnictví, tato drahá Velitelka z uznalosti uvolní a rozšíří jeho srdce a způsobí,

aby obřími kroky kráčel cestou přikázání Božích. Zbavuje ho omrzelosti, zádumčivosti a chorobné úzkostlivosti. Právě této pobožnosti naučil náš Pán matku Anežku Ježíšovu z řádu sv. Dominika jakožto nejjistějšímu prostředku, aby se vymanila z velikých trýzní a zmatků, jimiž dlouho trpěla. „Učiň se,” řekl jí, „otrokyní mé Matky.” Ona to učinila a od té chvíle všecka její muka byla ta tam.

Na podepření svých vývodů bych zde mohl uvést všechny bully a odpustky papežů, doporučující listy biskupů, bratrstva zřízená k pěstění této pobožnosti, příklady mnoha světců a význačných osobností, jež ji praktikovaly; ale toho všeho pomímám.

VIII. Vnitřní úkony této pobožnosti.

^v**R**ekl jsem dále, že tato pobožnost záleží v tom, abychom všecky své úkony konali skrze Marii, s Marií, v Marii a pro Marii. Nestačí zasvětit se jednou Ježíši skrze Marii jakožto nevolník ; nestačí ani obnovovati toto zasvěcení každý měsíc nebo týden ; to by byla pobožnost příliš přechodná a nepovznesla by duše k dokonalosti, k níž je schopna ji povznést. Není příliš nesnadno vstoupiti do nějakého bratrstva, ani uvázati se v tuto pobožnost a odříkávati denně několik modliteb, jak se předpisuje ; velikou nesnází jest vniknouti v ducha této pobožnosti, jenž tkví v tom, aby duše byla učiněna vnitřně závislou a nevolnicí přesvaté Panny a skrze ni Pána Ježíše.

Nalezl jsem mnoho osob, jež s podivuhodným zápalem vzaly na sebe svaté ne-

volnictví zevně ; velmi zřídka jsem však našel takové, jež přijaly jeho ducha a ještě méně těch, kdož v něm vytrvali.

1. Podstatná cvičba této pobožnosti záleží v tom, abychom všechny své úkony konali *skrze Marii*. Jest třeba, abychom nepřistupovali k Pánu Ježíši než skrze Marii, dovolávající se její přímlyvy a moci, jíž požívá u něho, abychom nikdy nestáli ve své modlitbě před ním sami.

2. Třeba též konati všechny své úkony *s Marií*, t. j. vzít si svatou Pannu za dokonalý vzor ve všem, co máme činiti. Proto, dříve než něco začneme, třeba se zřici sebe a svých náhledů, byť i sebe lepších ; třeba se takřka zničiti před Bohem a mít se za neschopna vykonati cokoliv napřirozeně dobrého a ke spasení užitečného ; třeba se utéci k přesvaté Panně, spojit se s ní a s jejími úmysly, jakkoliv nám neznámými, třeba spojit se skrze Marii s úmysly Ježíše Krista,

t. j. vložit se jako nástroj v ruce svaté Panny, aby ona jednala v nás, aby ona učinila s námi a za nás, jak se jí zlíbí, k největší slávě svého Syna Ježíše Krista, k slávě Boha Otce : takže se nepodniká nic, zvláště v životě duchovním, leč v závislosti na ní.

3. Třeba konati všecko v *Marii*, t. j. navykati si ponenáhlu takové sebranosti ducha, abychom si v nitru vytvořili jakousi malou ideu čili duchovní obraz svaté Panny. Tak Maria bude duši svatyní, v níž se bude modliti k Bohu bez obavy, že bude odmítnuta ; bude jí věží Davidovou, v níž se zabezpečí proti všem nepřátelům ; rozžatou svítilnou, osvětlující celé nitro a zapalující ji božskou láskou ; svatostánkem, v němž viděti Boha v ní a s ní. Maria konečně bude té duši jejím jediným Vším po Bohu a jejím útočištěm ve všech potřebách.. Modlí-li se, modlí se v *Marii*, přijímá-li Ježíše v nejsv. Svátosti, ukládá jej v srdce Ma-

riino, aby se v ní kochal. Jedná-li taková duše, jedná v Marii; a všude a ve všem bude se sama sebe zříkati.

4. Třeba konečně všechny své úkony konati *pro Marii*, t. j. jsme-li nevolníky této vznešené Panovnice, pracujeme jen pro ni, pro její zisk a k její slávě, což jest nejbližším cílem, a k slávě Boží, jež je posledním cílem. Taková duše se má ve všem, co činí, vzdávati své sebelásky, jež se neznatelně téměř vždy staví za cíl, a opakovati často z hloubi srdce: „Ó má milá Paní, pro tebe jdu tam či onam, pro tebe činím to či ono, pro tebe trpím tuto strast, toto příkoří.”

IX. Praktické rady.

Chraň se mysliti, duše vyvolená, že je dokonalejší jíti přímo k Ježíši, přímo k Bohu; tvoje činy, tvoje úmysly by byly méně cen-

né; jdeš-li však skrze Marii, Maria působí v tobě a tudíž bude tvé jednání povznešené a důstojné Boha.

Ještě více se chraň činiti si násilí, abys cítila a ochutnávala, co mluvíš a konáš: mluv a jednej v pouhé víře, kterou Maria věřila na zemi a kterou ona ti časem sdělí; ponechej, ubohá nevolničko, své Vládkyni jasné patření na Boha, úchvaty, radosti, rozkoše a bohatství, a pro sebe podrž jen čistou víru, plnou nechutí, roztržitostí, únav a vyprahlostí. Říkej Amen! na to, co činí Maria, tvá Paní, v nebesích. Toť nejlepší, co zatím můžeš činiti.

Oh, chraň se též, aby ses trápila, neokoušíš-li tak brzy sladké přítomnosti svaté Panny ve svém nitru; té milosti se nedopřává všem; a poctí-li jí Bůh z velikého milosrdenství některou duši, snadno ji může zase ztratiti, nedbá-li, aby se často sbírala v myslí. Potkala-li by tě taková nehoda,

vrať se klidně a odpros se zadostučiněním svou Panovnici.

X. Ovoce této pobožnosti.

Zkušeností o tom zviš neskonale více, než jsem ti pověděl, a budeš-li věrna těm začátečním naučením, jež jsem ti dal, objevíš tolik bohatství a půvabů a milostí v této cvičbě, že budeš uchválena a všecka naplněna radostí. Pracujme tedy, milá duše, a snažme se, aby touto pobožností věrně praktikovanou byla v nás duše Mariina, velebící Pána, a duch Mariin, plesající v Bohu, svém Spasiteli. To jsou slova sv. Ambrože. *Sit in singulis anima Mariae, ut magnificent Dominum, sit in singulis spiritus Mariae, ut exsultet in Deo.* A nedomnívejme se, že bylo slavnější a blaženější přebývat v lůně Abrahamově, jež slulo Ráj, nežli

v lůně Mariině, když sám Bůh si v něm zřídil trůn. To jsou slova učeného opata Guerika : *Ne credideris majoris esse felicitatis habitare in sinu Abrahae, qui vocabatur Paradisus, quam in sinu Mariae, in quo Dominus posuit thronum suum.*

Tato pobožnost věrně pěstěná působí v duši nevystihlé účinky. Hlavním však jest, že v duši již zde na zemi upevňuje život Mariin, takže nežije již duše, nýbrž Maria v ní; neboť duše Mariina se takřka stává její duší. Nuže jestliže nevýslovnou, ale skutečnou milostí božská Maria se stane královnou v duši, jaké divy v ní koná! Jsouc tvůrkyní velikých divů, zvláště v nitru, pracuje tam skrytě, i bez vědomí duše, jež vědouc o tom, zničila by krásu jejích děl.

Poněvadž je všude Pannou plodnou, vnáší do každého nitra, kam přichází, čistotu srdce i těla, čistotu úmyslů a snah, plodnost v dobrých skutcích. Nemysli, milá duše, že

Maria, nejplodnější ze všech čistých tvorů, jež dokonce zrodila i Bohočlověka, zůstává nečinna v duši věrné. Ona způsobí, aby duše žila Ježíšem a Ježíš v ní. *Filioli mei, quos iterum parturis, donec formetur Christus in vobis* (Gal. IV, 19). Je-li Ježíš Kristus tak plodem Mariiným v každé duši zvlášť, jako pro celý svět všeobecně, pak zejména v duši, v níž Maria bydlí, jest Ježíš jejím plodem a veledílem. Konečně Maria stává se takové duši po Ježíši Kristu vším: osvětluje jejího ducha svou čistou věrou, prohlubuje její srdce svou pokorou, rozšiřuje a rozechřívá ji svou láskou, očisťuje svou čistotou, zušlechťuje a zvelebují svým mateřstvím. Ale nač o tom dále mluvíti? Zkušenost dá poznati tyto divy Mariiny, divy neuvěřitelné lidem učeným a pyšným, ano i osobám jen povšechně zbožným.

Jestliže skrze Marii přišel Bůh na svět po prvé, v ponížení a zničení, nelze říci též,

že skrze Marii přijde po druhé, jak celá Církev očekává, aby zavládl všude a soudil živé i mrtvé? Ovšem, jak se to stane a kdy to bude, kdož může věděti! Ale vím dobře, že Bůh, jehož myšlenky jsou vzdálenější od našich než nebe od země, přijde v čase a způsobu nejméně očekávaném lidmi, i nejmoudřejšími a nejobeznalejšími v Písmě svatém, jež tuto věc zanechává velmi temnou. Dlužno též věriti, že na konci časů, a možná dříve, než se kdo naděje, Bůh vzbudí veliké muže, naplněné Duchem Svatým a duchem Mariiným, skrze něž tato božská Panovnice bude činiti veliké divy ve světě, aby v něm zničila hřích a vybudovala říši svého Syna Ježíše Krista nad říší zkaženého světa; a právě pomocí této pobožnosti k přesvaté Panně, kterou já toliko načrtávám a ve své nedostatečnosti ještě zeslabuji, dokážou ty svaté osobnosti všechno.

XI. Vnější úkony této pobožnosti.

Kromě vnitřních úkonů této pobožnosti, o nichž jsme právě mluvili, jsou též některé vnější, jichž nesmíme opomíjeti ani zanedbávati.

První jest zasvětiti se Ježíši Kristu v některý významný den, skrze ruce Panny Marie, již jsme se dali v nevolnictví; přistoupiti ke Stolu Páně v ten den a ztráviti jej v modlitbě; a toto zasvěcení obnovovati každý rok v týž den.

Druhý úkon jest podávati svaté Panně každého roku v týž den nějakou malou dávku na důkaz své služebnosti a závislosti; takový býval vždy hold otroků vůči pánům. Touto dávkou může býti nějaké umrtvení, almužna, pout nebo nějaká pobožnost. Blahoslavený Marin podle zprávy svého bratra sv. Petra Damiana v týž den po všecka léta se veřejně mrskal před oltářem svaté Pan-

ny. Taková horlivost se od nikoho nevyžaduje ani se neradí; ale neobětujeme-li Marii mnoho, třeba aspoň to, co se jí podává, věnovati se srdcem pokorným a vděčným.

Třetí úkon jest slaviti po všecka léta se zvláštní zbožností svátek Zvěstování, jenž jest hlavním svátkem této pobožnosti, založené k uctění a napodobení závislosti, jíž se spoutalo Věčné Slovo v ten den z lásky k nám.

Čtvrtým úkonem vnějším je modliti se po všecky dni (aniž by to zavazovalo pod hříchem) *Korunku svaté Panny*, skládající se ze tří Otčenášů a dvanácti Zdrávasů; modliti se často *Magnificat*, jenž je jedinou písní, kterou máme od Panny Marie, na poděkování Pánu Bohu za jeho dobrodiní a na vyprošení nových; zejména modliti se jej po svatém přijímání jako díkůčinění. Učený Gerson míní, že i svatá Panna se jej modlívala po svatém přijímání.

Pátým úkonem jest nositi svěcený řetízek, buď na krku nebo na ruce, na noze nebo kolem beder. Nenosí-li se, nikterak tím netrpí podstata této pobožnosti ; ale bylo by neblahé podceňovati nebo odsuzovati takový obyčej a bylo by nebezpečno zanedbávati jej. Tento vnější odznak se nosí z těchto důvodů :

1. Na ochranu proti zhoubným řetězům hříchu dědičného i osobního, jimiž jsme byli spoutáni.

2. K uctění okovů, provazů a pout lásky, jimiž se dal náš Spasitel spoutati, aby nás opravdově osvobodil.

3. Poněvadž tato pouta jsou pouty lásky - *traham eos in vinculis caritatis* - připomínají nám, abychom jen z podnětu této ctnosti jednali.

4. Konečně se nosívají takové řetízky, abychom pamatovali, že jako otroci jsme poddáni Ježíši a Marii.

Mnozí význační mužové, kteří se učinili nevolníky Ježíšovými a Mariinými, vážili si těch řetězů tolik, že litovali, že jich nemohou vláčet veřejně na nohou, jako turečtí otroci.

Ó řetězy, dražší a slavnější než zlaté a klenoty zdobené řetězy všech císařů, poněvadž nás poutají k Ježíši Kristu a jeho přesvaté Matce a jsou jejich čestnými odznaky!

Neodkládejme nikdy těch řetízků, aby nás provázely až do dne soudu. Jaká radost, jaká čest, jaké vítězství čeká věrného nevolníka v den soudu, když při zaznění trouby jeho kosti vstanou ovinuty ještě nevolnickým řetězem. Tato myšlenka zajisté bude zbožného nevolníka mocně povzbuzovati, aby jich nikdy neodkládal, třeba by mu byly nepohodlné.

STROM ŽIVOTA

*štípený a pěstěný v duši, čili
jak si počínati, aby Maria žila a vládla v nás.*

Pochopila jsi, duše předurčená, působením Ducha Svatého, co jsem právě pověděl? Jestliže jsi pochopila, děkuj za to Bohu; je to tajemství neznámé téměř celému světu. Nalezla-li jsi poklad ukrytý v poli Mariině, vzácnou perlu Evangelia, dlužno prodati vše, abys ji získala; dlužno dáti sebe v oběť do rukou Mariiných a šťastně se v ní ztratiti, abys v ní našla samého Boha.

Vštípil-li Duch Svatý do tvé duše pravý Strom života, jímž je pobožnost, kterou jsem ti právě vyložil, jest třeba, abys jej velmi pečlivě pěstovala, aby ti svým časem vydal ovoce. Tato pobožnost je semenem hořčičným, o němž se mluví v Evangeliu, které, ač se zdá nejmenším, vyrůstá přece

ve veliký strom a tak vysoko rozpíná své větve, že ptáci nebeští, t. j. předurčení, si v nich stavějí hnízda, odpočívají v jejich stínu za žáru slunečního a skrývají se tam v bezpečí proti dravým šelmám.

Viz, duše vyvolená, jak strom ten pěstovati.

1. Tento strom, byv vštípen v srdci věrném, chce růsti volně ve větru, bez jakékoliv lidské opory; jsa božský, chce růsti bez jakéhokoli tvora, jenž by mu bránil vypínati se k svému původci, k Bohu. Nesmí tedy duše spoléhati na svou dovednost nebo na své vrozené vlohy, na svou vážnost nebo na autoritu lidskou: k Marii jest se jí utíkati a jen na její pomoc spoléhati.

2. Duše, v níž tento Strom byl zasazen, musí se jím stále zabývati jako dobrý zahradník a opatrovati jej. Neboť tento strom jsa živý a maje roditi ovoce života, chce býti pěstován a ošetřován stálou pozor-

ností čili rozjímáním duše. Duše, jež se chce státi svatou, často myslí na tento úkol a má jej za své hlavní zaměstnání.

3. Dlužno vytrhávati a ořezávati trní a bodláčí, jež by časem mohlo udusiti tento strom a zabrániti, aby nerodil ovoce; to jest, dlužno vytrvalým umrtvováním a sebedpřemáháním se odpoutávati od marných zálib a zbytečných zaměstnání s tvory; jinými slovy: křižovati své tělo, zachovávat mlčení a umrtvovati smysly.

4. Dlužno bdíti, aby housenky tomu stromu neuškodily. Housenkami jsou samoláska a záliba v pohodlí; ty požírají zelené listí a ničí krásné naděje na ovoce, jež by strom mohl uroditi; neboť samoláska a láska k Marii se nijak nesnesou.

5. Nesmíme připustiti ke stromu škodná zvířata. Těmi zvířaty jsou hříchy, jež by pouhým dotekem mohly strom života usmrtiti; nesmí ho ovanouti ani jejich dech,

t. j. hříchy všední, jež jsou vždy nebezpečné, nedbá-li se na ně.

6. Třeba tento božský strom často zalévati horlivým konáním zbožných úkonů, zpovědí, přijímání a pobožností veřejných i soukromých : bez těch by tento strom přestal roditi ovoce.

7. Netřeba se strachovati, je-li tento strom otrásán a zmítán větrem ; neboť je nutno, aby vítr pokušení jím klátil a srážel jej k zemi a aby sněhy a ledy jej zasypávaly a morily ; to znamená : na tuto pobožnost k přesvaté Panně bude se nutně útočiti a jí odporovati ; ale vytrvá-li se v jejím pěstění, není se čeho báti.

Duše předurčená, budeš-li takto pěstovati svůj strom života, nově vštípený v tebe Duchem Svatým, ujišťuji tě, že brzy vyroste tak vysoko, že ptáci nebeští v něm budou přebývati, a dospěje takové dokonalosti, že časem urodí své ovoce cti a milosti, to-

tiž přemilého a klaněníhodného Ježíše, jenž
vždycky byl a vždycky bude jediným plo-
dem Mariiným.

Šťastná duše, v níž je vštípena Maria,
strom života; šťastnější ta, v níž mohla již
vzrůst a kvést; přešťastná ta, v níž rodí
ovoce; nejšťastnější však duše, jež okouší
a uchovává svůj blahý plod až do smrti a
na věky věkův. Amen.

Qui tenet, teneat. Kdo držíš, drž!

V Ý K L A D

D O K O N A L É H O Z A S V Ě C E N Í

P A N N Ě M A R I I

od P. J. Schmida S. J.

I. P O D S T A T A T É T O P O B O Ž - N O S T I

Dokonalé zasvěcení Panně Marii záleží v tom, že se zcela a úplně se vším, co jsme a co máme, odevzdáme přeblahoslavené Panně v naprosté vlastnictví, abychom skrze ni zcela náleželi Ježíši Kristu, tak totiž, že konáme vše pro Marii, s Marií a skrze Marii, s úmyslem, abychom tak mohli vše lépe a dokonaleji konati pro Ježíše, s Ježíšem a skrze Ježíše. Bl. Grignion píše : „Tato pobožnost záleží v tom, že se zcela a úplně darujeme Marii, abychom skrze ni zcela a úplně náleželi Ježíši Kristu” (str. 102*).

„Jest nutno, aby Ježíš Kristus, náš Pán a Spasitel, byl stále posledním cílem všech

* Číslo v závorkách značí stránky českého překladu spisu Grignionova: „O pravé pobožnosti k P. Marii”, vyd. r. 1922 u Lad. Kuncíře v Praze.

našich pobožností" (49). „Kdyby pobožnost k Marii nás odcizovala Ježíši Kristu, bylo by nutno ji zavrhnouti jako klam zlého ducha. Pravá pobožnost k Marii má nám však právě naopak poskytnouti lehký a jistý prostředek, abychom našli Ježíše Krista" (51).

„Maria jest totiž prostředkem, jehož použil Spasitel, aby přišel k nám; jest také prostředkem, jehož musíme používatí my, abychom dospěli k němu. Maria není jako ostatní tvorové; kdybychom se totiž přiklonili k těmto, spíše by nás od Boha vzdalovali než k němu přibližovali. Maria však má jen jedinou touhu, spojití nás se svým Synem Ježíšem Kristem, jako jest také nejvroucnějším přáním jejího Syna, abychom skrze jeho přesvatou Matku přišli k němu. Právě tím mu vzdáváme čest a působíme mu radost, jako pro krále bylo by ctí a radostí, zaslíbil-li by se kdo službě královni-

ně, aby tímto způsobem stal se dokonaleji poddaným královým" (64).

Co zaslibujeme a dáváme Marii tímto záslibem a skrze ni božskému Spasiteli?

1. Zaslibujeme a dáváme Marii především *celou svou osobu*, tedy své tělo se všemi jeho smysly a údy, svou duši se všemi jejími silami a schopnostmi, a to dáváme se Marii v její naprosté vlastnictví, s nímž smí nakládati zcela podle své vůle. Způsob, jak nás použije, bude přirozeně jen nejlepší; neboť od tak dobré Paní nemůžeme něco jiného ani očekávat. Učinivše jednou tento záslib, již nenáležíme sobě samým, nýbrž stali jsme se zcela a úplně majetkem milé Matky Boží.

Právě tato okolnost však nás opravňuje také k důvěrné naději, že nebudeme ztraceni. Neboť mocná Paní nebes a země nestrpí, aby její majetek se stal jednou kořistí

pekla. Nikoliv, přijavši nás jednou za svůj majetek, bude vždy pokládati za svou čestnou povinnost, aby tento svůj majetek zachránila pro nebe.

Ovšem s druhé strany nemáme se při svém záslibu dáti vésti tak velice touto pohnutkou, jako spíše důvodem čisté vážnosti, úcty a lásky k Marii.

2. Zaslubujeme a dáváme Marii také *vše, co nám náleží*: všechny myšlenky, slova a skutky, všechny své modlitby a duchovní úkony, všechny práce a strasti, všechny oběti a sebezápory, všechny Mše sv. a sv. přijímání, zkrátka vše, bez jakékoli výjimky, a zaslubujeme a dáváme jí to vše s úmyslem, aby ona zase sama vše obětovala božskému Srdci Ježíšovu, k jeho cti a slávě.

Za toto své obětování nežádáme a neočekáváme jiné odměny, než čest, že skrze Marii a v Marii příslušíme svému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu, byť „i tato rozmilá

Paní nebyla zároveň nejštedřejší a nejvděčnější ze všech tvorů” (102).

Ovšem nežádá se k tomu, abychom vůbec nepřihlíželi k odměně; to by bylo bláhové a odporovalo by spořádané sebelásce, jak ji Bůh chce. Jen není zde vlastní pohutkou myšlenka na odměnu, nýbrž spíše čistá láska k Ježíši a Marii. Při odůvodňování záslibu mluví blahosl. Grignon velmi obšírně o požehnaných účincích, jichž v sobě zakusí, kdož tuto pobožnost pěstují. Jestliže tedy jednotlivci budou právě těmito důvody zcela zvláště přivábeni k této pobožnosti, není to nijak vadné ani hodné pokárání.

3. Zaslibujeme a dáváme Marii také *plnou hodnotu všech svých dobrých skutků a ctností*, jež jsme dosud v minulosti již vykonali nebo v budoucnosti ještě vykonáme, a to hodnotu jak smírnou, tak také výprosnou a v jistém smyslu i záslužnou.

Každý dobrý skutek, každý kon ctnosti má v sobě především hodnotu smírnou, t. j. každým dobrým skutkem můžeme Bohu zadost učiniti za hříchy, jež jsme my nebo jiní spáchali. Tuto zadostčinící nebo odčiňovací neboli smírnou hodnotu všech svých dobrých skutků jak z minulosti, tak i z celé budoucnosti vkládáme tímto záslibem jednou pro vždy do rukou nejblaho-slavenější Panny jako její úplné vlastnictví, takže ona ji zcela svobodně může rozdělovati, komu chce, ať duším v očistci nebo některému člověku zde na zemi.

V každém dobrém skutku, v každém konu ctnosti jest dále hodnota výprosná neboli dobývací, t. j. můžeme vším, co dobrého činíme, modlitbami, jež vykonáme, zejména oběťmi Mše svaté, jimž jsme přítomni, a svátostmi, jež přijímáme, vyprositi, vymoci od Boha milosti, buď pro sebe nebo pro jiné. I tuto výprosnou hodnotu

postupujeme zcela a úplně Matičce Boží, aby ji přivlastňovala komu chce, aniž chceme kdy se dověděti, komu ji přivlastnila.

Učinivše tedy tento záslib, nemáme již sami práva tímto dvojím plodem našich dobrých skutků a ctností disponovati, nýbrž postoupili jsme je úplně milé Matce. Chceme-li tedy po tomto obětování některé určité duši v očistci přispěti ku pomoci svými odpustky a odčiňovacími zásluhami, nebo určitému ubohému hříšníku vyprostiti milost obrácení, nebo za někoho určitého ze svých přátel a příbuzných na příklad obětovati Mši sv. nebo sv. přijímání, můžeme již jen pokorně Marii prositi, aby tyto plody přivlastnila duši od nás označené, což ona zajisté mileráda učiní.

Konečně má každý dobrý skutek a každý úkon ctnosti také ještě hodnotu záslužnou, t. j. vším, co dobrého vykonáme, zvyšuje se naše zásluha pro nebe a tím i stupeň

blaženosti, kterou budeme míti na věčnosti. Této záslužné hodnoty nezaslibujeme ovšem Matičce Boží, aby i tyto naše zásluhy rozdělila jiným, neboť toto je nemožné, ježto naše zásluhy jsou naprosto nezcizitelné; nýbrž přenášíme je na svou milou nebeskou Matku, aby nám je uschovala, abychom my ve své neopatrnosti a nestálosti je zase neztratili, nýbrž spíše je tím jistěji opět našli při vstupu do věčnosti.

Kdo tedy toto darování učiní, stane se žebrákem, ježto vše daruje, co vůbec může darovati.

Ustanovuje tedy jaksi Marii za svou universální dědičku všeho, co jest a co má, a to za universální dědičku nikoli teprv kdy-si po smrti, nýbrž již nyní za živa, ovšem s tím omezením, že vlastní zásluhy svých dobrých skutků postaví jen pod ochranu Panny Marie, aby je zachovala, ježto jsou, jak již prve poznamenáno, nezcizitelné a

nemohou tudíž jiným ve vlastnictví býti postoupeny.

Přirovnáme-li tento záslib k jiným, ihned shledáme, že *míří mnohem dále než všechny ostatní zásliby.*

1. Tento záslib Marii jde mnohem dále než záslib obvyklý v družině mariánské. Zajisté i tam volíme si Marii za svou zvláštní Paní a Velitelku a Matku; ale údové družin jí přece nedarují všech svých dobrých skutků se všemi odčiňovacími zásluhami, jichž si těmito získají, ani všech milostí, jež si svými modlitbami a přijímáním sv. svátostí, svými pracemi a obětmi od Boha vyprosí, jako se děje v tomto záslibu.

„Jiné spolky, bratrstva a družiny, jež jsou založeny ke cti Ježíše Krista a jeho svaté Matky a jež v křesťanském světě tolik dobrého zplodily,” píše blahosl. Grignon, „nevyžadují, aby dáno bylo vše bez

výhrady. Předpisují svým údům jen určité pobožnosti a dobré skutky; pro všechny ostatní činy a všechen ostatní čas nechávají jim úplnou svobodu. Tato pobožnost však žádá, abychom darovali všechny své myšlenky, řeči a skutky, všechna svá utrpení a všechny okamžiky svého života bezvýhradně Ježíši a Marii. Ať člověk spí nebo bdí, jí nebo pije, koná veliké věci nebo malé, vždy náleží vše, mocí tohoto odevzdání, Ježíši a Marii, byť i na to zvláště nemyslí, pokud svého záslibu výslovně neodvolá" (112 a 113).

2. Tento záslib Marii a skrze Marii božskému Spasiteli jde také ještě mnohem dále než odevzdání se božskému Spasiteli řeholními sliby. Ovšem, slibem chudoby obětují řeholníci Spasiteli všechny své vnější statky, slibem čistoty své tělo a slibem poslušnosti nejlepší, co mají, svou svobodnou vůli. Nicméně podržují si řeholníci ještě

vždy volnost disponovati dobývací a odčinnovací hodnotou svých dobrých skutků, svých modliteb a prací, obětí a křížů. Zde však se postupuje toto dispoziční právo zcela a úplně Matičce Boží, aby ona se vším nakládala podle své libosti k větší cti Boží, jak sama za nejlepší uzná.

3. Tento záslib Marii jde také ještě dále než tak zvaný „akt hrdinné lásky k duším v očistci“. Aktem hrdinné lásky se zříkáme také všech odčinnovacích zásluh veškerých modliteb a dobrých skutků a ctností; ale ponecháváme si při tom vždy ještě právo sami určití duši, které tyto odčinnovací zásluhy mají býti přivlastněny. Zde však se přenechává toto určení lepšímu vědomí Matičky Boží; zbývá nám již jen možnost prositi Marii, aby to, co jí obětujeme, přivlastnila určité nám drahé duši.

Heroický akt lásky jest tedy v tomto záslibu již obsažen, vykonává se zde jen ve

své krásnější formě, ježto své odpustky a odčíňovací zásluhy skládáme nejdříve do rukou Panny Marie, aby je rozdělila duším, jak ona uzná za nejlepší.

Tento záslib předčí však akt hrdinné lásky ještě zcela zvláště tím, že se nezříkáme nyní již jen zásluh odčíňovacích, nýbrž také ještě dobývací hodnoty svých modliteb a dobrých skutků, přenášejíce všechny milosti, jež si jimi od Boha vyprosíme, na Marii, aby také s těmito milostmi mohla volně nakládati, ať k našemu vlastnímu dobru, ať ke spáse lidí jiných.

Tento záslib jest tedy skutečně dar největší, jenž jest vůbec možný, ježto si pro sebe prostě pranic nepodržíme.

Z toho vznikají však jakési *zdánlivé potíže*.

1. Především se téměř vždy vynoří otázka: „*Než mohu-liž pak také ještě něco čini-*

ti pro své rodiče, příbuzné a dobrodince nebo pro některého určitého ubohého hříšníka, k jehož obrácení bych rád přispěl?”

Na to odpovídá blahosl. Grignon : „Jest nemožno, aby naši přátelé, příbuzní a dobrodinci trpěli škodu tím, že jsme se bezvýhradně oddali a zaslíbili službě našeho Spasitele a jeho přesvaté Matky. Toho se domnívati, bylo by urážkou moci a dobroty Ježíšovy a Mariiny.

Ostatně nevadí nám tato pobožnost nikterak, abychom se nemodlili za jiné, za živé i mrtvé, ačkoli přivlastňování našich dobrých skutků závisí na vůli Matičky Boží. Naopak, smíme prositi s tím větší důvěrou. Daroval-li kdo celé své jmění svému knížeti, aby ho uctil, pak směl by zajisté s tím větší důvěrou prositi tohoto knížete, aby pomohl některému z jeho přátel. Ba učinil by tím knížeti radost, skýtaje mu příležitost, by se osvědčil k němu vděčným za

to, že se dobrovolně k vůli němu o vše připravil. Totéž platí i o našem Pánu a Spasiteli a jeho svaté Matce : ti se nikdy nedají překonati ve vděčnosti" (109 a 110).

Jak jsme již shora podotkli, smíme bez újmy svého záslibu prositi Marii, aby to, co jí právě obětujeme, na př. plody Mše sv. nebo sv. přijímání, přivlastnila určité duši. Můžeme při tom docela býti pevně přesvědčeni, že Maria pak pravidelně ještě hluboko sáhne do svých vlastních pokladů, aby ještě hodně mnoho přidala k chudičkému daru, který jsme my pro onu duši přinesli. Právě svým velkodušným darováním Marii zvýšíme co nejvíce její štědrost, poněvadž se nikdy nenechá tvorem předstihnouti ve šlechetnosti a štědrosti.

2. Podobná potíž vyskytne se *u osob řeholních*, jež stanovami svých společností jsou zavázány obětovati tu a tam Mši sv., sv. přijímání, růženec nebo i jiné modlitby

za určitou osobu nebo na nějaký zvláštní úmysl, nebo *u kněží*, jimž jest plody Mše sv. přivlastniti podle úmyslu osoby, jež jim dala stipendium.

Na to odpovídá blahoslav. Grignion: „Ačkoli tímto záslibem se daruje vše Marii, aby ona s tím naložila podle vůle svého Syna a k jeho větší slávě, nemají přece závazky stavu tím trpěti újmu . . . neboť toto obětování se nekoná leč podle řádu Božího a podle povinností stavu” (105).

Také v takovém případě lze odčičňovací a dobývací hodnotu Mše svaté postoupiti Matce Boží, aby ona ji přivlastnila příslušné osobě.

Byť tedy i zde duše, již mají plody připadnouti, již byla určena, přece Marii prokázána čest, že ona je směla uděliti.

3. Na třetí potíž poukazuje blahoslavený Grignion: *„Než nebude-li mi velmi dlouho trpěti v očistci, jestliže postoupím hodnotu*

všech svých dobrých skutků Matce Boží, aby je přivlastňovala, komu chce?"

Na to odpovídá: „Tato námitka tryská jen ze samolásky a zakládá se v neznalosti štědrosti Boží a jeho svaté Matky. Štědrá a šlechetná duše, jež zájmy Boží výše staví než své vlastní, jež daruje Bohu bezvýhradně vše, co má, takže ani nemůže ve své lásce jíti dále, duše, jež jen chce šířiti království Ježíše Krista skrze jeho svatou Matku a jež se zcela obětuje tomuto krásnému účelu: taková šlechetná a štědrá duše měla by na onom světě býti více trestána než ostat-

poněvadž byla štědřejší a nezištnější než ostatní? Naopak: právě k takové duši osvědčí se Spasitel a jeho sv. Matka velmi štědrými jak na tomto světě, tak na onom, a to v řádu přirozeném i v řádu milosti a slávy" (111).

4. Než není-li toto odevzdání se Marii na úkor styku s božským Spasitelem?

Na to odpovídá blahosl. Grignon: „Povzbuzujeme-li k tomuto dokonalému oddání se Marii, děje se tak jenom proto, abychom pobožnosti k Ježíši dali pevnější základ. Zde jde o to, abychom poskytlí snadný a zároveň jistý prostředek naléztí Ježíše Krista. Kdyby nás tato pobožnost k Marii odcizovala Ježíši Kristu, bylo by nutno ji zavrhnouti jako mámení ďáblové. Avšak právě naopak: tato pobožnost jest nám nutná jen proto, abychom našli Ježíše Krista dokonale, něžně ho milovali a věrně mu sloužili” (51). Čím více se odevzdáváme Marii, tím více Maria pokládá za věc svého srdce, aby nás přivedla ke spojení s Ježíšem. Proto bylo by to zcela jednostranné a přemrštěné chápání této pobožnosti, kdyby někdo ve svých modlitbách, hlavně při Mši sv., při sv. přijímání, při návštěvách Nejsvětější Svátosti se obracel především k Marii a při střelných modlit-

všech svých dobrých skutků Matce Boží, aby je přivlastňovala, komu chce?"

Na to odpovídá: „Tato námitka tryská jen ze samolásky a zakládá se v neznalosti štědrosti Boží a jeho svaté Matky. Štědrá a šlechetná duše, jež zájmy Boží výše staví než své vlastní, jež daruje Bohu bezvýhradně vše, co má, takže ani nemůže ve své lásce jíti dále, duše, jež jen chce šířiti království Ježíše Krista skrze jeho svatou Matku a jež se zcela obětuje tomuto krásnému účelu: taková šlechetná a štědrá duše měla by na onom světě býti více trestána než ostatní, poněvadž byla štědřejší a nezištnější než ostatní? Naopak: právě k takové duši osvědčí se Spasitel a jeho sv. Matka velmi štědrými jak na tomto světě, tak na onom, a to v řádu přirozeném i v řádu milosti a slávy” (111).

4. Než není-li toto odevzdání se Marii na úkor styku s božským Spasitelem?

Na to odpovídá blahosl. Grignon: „Povzbuzujeme-li k tomuto dokonalému oddání se Marii, děje se tak jenom proto, abychom pobožnosti k Ježíši dali pevnější základ. Zde jde o to, abychom poskytlí snadný a zároveň jistý prostředek naléztí Ježíše Krista. Kdyby nás tato pobožnost k Marii odcizovala Ježíši Kristu, bylo by nutno ji zavrhnouti jako mámení ďáblové. Avšak právě naopak: tato pobožnost jest nám nutná jen proto, abychom našli Ježíše Krista dokonale, něžně ho milovali a věrně mu sloužili” (51). Čím více se odevzdáváme Marii, tím více Maria pokládá za věc svého srdce, aby nás přivedla ke spojení s Ježíšem. Proto bylo by to zcela jednostranné a přemrštěné chápání této pobožnosti, kdyby někdo ve svých modlitbách, hlavně při Mši sv., při sv. přijímání, při návštěvách Nejsvětější Svátosti se obracel především k Marii a při střelných modlit-

bách během dne takřka výlučně volil modlitby k Marii.

Naopak, nic není Marii příjemnějšího, než vroucně-li a důvěrně obcujeme s jejím božským Synem. Proto usiluje také u svých pravých ctitelů především o to, aby styk jejich se Spasitelem byl čím dál důvěrnější. Ano, jak blahosl. Grignion opět a opět zdůrazňuje, není cesty snadnější a jistější, abychom k tomuto důvěrnému styku se Spasitelem dospěli, než právě pěstění této pobožnosti ; a zkušenost dá mu opět a opět za pravdu.

*5. Ale jak se snáší tato pobožnost s odevzdáním se božskému Srdci Ježíšovu jako „smírná oběť“ ?**

* „Smírná žertva“ je duše, jež se obětovala bezvýhradně božskému Srdci Ježíšovu, aby toto zcela podle své libosti jí disponovalo. Již předem svoluje, že vezme na sebe všechny strasti a zkoušky, kterýmiž ji Srdce Ježíšovo navštíví za dobré uzná - a to v duchu smíru, aby Ježíši učinila zadost za nevděk lidstva, za jeho

Velmi dobře, ano zkušenost učí, že mnozí právě touto pobožností se stali pravými, dokonalými, ano přímo hrdinnými smírnými oběťmi.

Neboť toto obětování se Marii jest, správně-li pochopeno, jen prostředkem k obětování se božskému Spasiteli. K tomuto bodu se blahosl. Grignon opět a opět vrací; tak píše na př.: „Zasvěcujeme se zároveň přesvaté Panně i jejímu Synu Ježíši Kristu: přesvaté Panně jako dokonalé prostředkyni, kterou Ježíš Kristus zvolil, aby sebe spojil s námi a nás se sebou“ (105). Proto přece také heslo těchto ctitelů mariánských zní: „Všechno pro Ježíše skrze Marii!“

Co totiž obětujeme milé Matce Boží, to opuštěnost v kostelích. Touto oddaností chce ze Srdce Ježíšova čerpati hojně milosti, přispěti k rozšíření úcty jeho, ke vzrůstu svaté Církve a ke spáse duší. Tyto duše jsou jako III. řád přidruženy k řeholní společnosti *Dcer Srdce Ježíšova*, založené r. 1872 ctih. matkou Marií a Jesu.

ho nepodrží si ona pro sebe, nýbrž přináší to sama opět božskému Srdci Ježíšovu, ale ne tak chudičké, jak my jsme to obětovali jí, nýbrž zušlechtěné svými vlastními zásluhami, takže právě tím je to k mnohem větší cti a k usmíření Srdce Ježíšova, nehledě ani k tomu, že Spasitel z její čisté ruky vše mnohem raději přijímá, než když my mu to nabízíme.

Milostí a odčिňovacích zásluh, jichž si svými modlitbami, pracemi a dobrými skutky získáváme, neobětujeme přece božskému Srdci Ježíšovu, aby si je ponechalo pro sebe, jelikož je samo zdrojem všech milostí a zásluh; tyto můžeme tedy bez újmy na svém odevzdání se božskému Srdci Ježíšovu jako smírná duše darovati Matičce Boží, aby ona je udílela ubohým hříšníkům a duším v očistci. Právě takto dosáhneme jen ještě krásněji druhého účelu duší smírných, že totiž hodně mnoho zbloudilých

hříšníků opět k božskému Srdci Ježíšovu přivádíme.

To, co božskému Srdci Ježíšovu samému je ke cti a smíru, jest naše láskyplné smýšlení, jež mu osvědčujeme tím, že vše, co jest obtížného v našich pracích, obětech a strastech, zmužile na sebe bereme s úmyslem, božskému Srdci Ježíšovu tímto způsobem poskytnouti náhradu, učiniti zadost za nevděk lidí. O zásluhách odčíňovacích, jichž si duše obětná získá, a o milostech, jež si vyprosí, může tedy i ona bez újmy svého odevzdání se božskému Srdci Ježíšovu zcela svobodně rozhodovati. Proto může i ona klidně vykonati zaslíb Marii v duchu blahosl. Grigniona.

6. Ale jak tomu jest s úctou svatých?

Tato pobožnost nikterak není na újmu uctívání svatých. Svatá Bohorodička chce zcela jistě, abychom milovali a vzývali také jejího věrného snoubence, sv. Josefa,

jakož i všechny ostatní svaté, její milované děti, jež ji tak horlivě následovaly. Bylo by to opět zcela jednostranným a převráceným chápáním grignionské pobožnosti, myslil-li by kdo, že po svém zaslubu Marii již se nesmí obracet na ostatní svaté.

Uvažme dobře slovo blahosl. Grigniona: „Toto obětování se Marii koná se jen podle řádu Božího a podle stavovských povinností” (105). Božskému řádu jest však zajisté přiměřeno, abychom podle církevního roku povznášeli zrak svůj ke svatým, jejichž svátek se světí, abychom svaté patrony a jiné svaté, k nimž jsme příslušností řádovou nebo svým povoláním ve zvláštním poměru, také ctili způsobem zvláštním.

Výraz „Vše pro Marii” nepraví, že nesmíme nic činiti k úctě svatých, nýbrž jen, že odčiňovací a dobývací hodnota i modliteb a dobrých skutků, jež konáme ke cti svatých, má býti zaslíbena Marii.

II. ZVLÁŠTNÍ ÚKONY TÉTO POBOŽNOSTI

Bl. Grignon sám rozeznává úkony vnější a vnitřní.

a) Úkony vnější:

1. Mezi vnějšími úkony jest přirozeně prvním záslib sám. Blahoslavenec doporučuje po nějaký čas se na něj připravovati. Způsob přípravy se zůstává horlivosti jednotlivcův. Za den záslibu volí se nejlépe svátek Páně nebo Matky Boží.

Záslib nezavazuje pod hříchem, t. j. nedopustil by se hříchu, kdo by jej později odvolal. Záslib se koná pro vždy, platí tedy stále, jestliže ho výslovně neodvolá, což však sotva kdy se stane.

Každého roku budiž v týž den záslib

obnoven a také této obnově předcházejž zvláštní příprava. Velice záhodno jest dokonale tuto oběť obnovovati denně krátkými slovy: „*Totus tuus sum ego et omnia mea tua sunt*. O můj přemilý Ježíši, všecek jsem tvůj a vše, co mám, náleží tobě skrze Marii, tvou svatou Matku“ (200).

2. K jiným určitým modlitbám není nikdo zavázán, než ať se každý vynasnaží, aby modlitby, jež beztak již ke cti Matky Boží koná, ještě lépe a pobožněji se modlil.

Že tito vyvolení služebníci Mariini často a často svou nebeskou Paní a Matku pozdravují pozdravením andělským, rozumí se samo sebou. O tom píše blahoslav. Grignon: „Ó, vy duše předurčené, věztež, že Ave Maria je po Otčenáši největší ze všech modliteb. Jest to nejdokonalejší hold, který Marii můžete vzdáti; neboť jest to hold, který jí Nejvyšší sám skrze archanděla přinést dal, aby získal její srdce, a působil na

ni tak mocně, že přes svou hlubokou pokoru dala své svolení ke vtělení Slova. Tímto holdem získáte nepochybně srdce její i vy, budete-li se jej náležitě modliti" (215).

„Ave Maria, dobře pomodlené, t. j. pozorně, zbožně a skromně, jest podle slov světců nepřitelem ďábla, jenž ho nutí k útěku, a kladivem, jež ho rozdrcuje; jest posvěcením duší, radostí andělů, zpěvem předurčených, písní Nového zákona, slávou Marie a velebením Nejsvětější Trojice. Zdrávas Maria jest nebeskou rosou, jež zúrodňuje duše, nachovou růží, kterou přinášíme Marii, skvostnou perlou, kterou jí nabízíme, číší plnou božského nektaru, kterou jí podáváme" (215).

„Proto vás snažně prosím pro lásku, kterou vás miluji v Ježíši a Marii, modlete se denně růženec, když vám to čas dovoluje! V hodině smrti budete žehnati dni a hodiny, kdy jste mi uvěřili. Zasévajíce ve chvá-

lách Ježíšových a Mariiných, budete kliditi věčná požehnání v nebesích. *Qui seminat in benedictionibus de benedictionibus et metet*" (II. Kor. 9. 6). (216.)

*b) Zvláštní vnitřní úkony
této pobožnosti.*

„Mimo právě uvedené vnější úkony jsou ještě vnitřní úkony, jež těm, jež Duch Svátý volá k vysoké dokonalosti, jsou velmi prospěšny k dosažení svatosti. Tyto úkony jsou obsaženy ve čtyřech slovech, totiž konati vše skrze Marii, s Marií, v Marii a pro Marii, abychom vše konali dokonaleji skrze Ježíše, s Ježíšem, v Ježíši a pro Ježíše.”

Bohužel výklady blahoslavencovy právě o těchto vnitřních úkonech jsou velmi stručné; jeden bod „všechno v Marii” chápe úplně ve smyslu mystickém, takže ho pomineme v tomto pojednání, jež určeno

jest pro širší vrstvy lidu. Zbývá nám tedy vysvětliti tři ostatní body. Začneme s posledním :

1. *Všecko pro Marii* : t. j. máme vše konati pro Marii, abychom jí učinili radost, nikoli k svému vlastnímu uspokojení nebo abychom hledali chvály a cti lidské.

Toto jest vlastně zcela nutný důsledek našeho úplného odevzdání se Marii. Jeli-kož jsme již jednou vše zasvětili a darovali Marii, musíme si také při všem, co konáme, hodně často uvědomovati, že to má býti vykonáno pro Marii a skrze ni pro božského Spasitele. Za tímto účelem se doporučuje, bychom při všech svých pracích často vykonali střelnou modlitbu : „Vše pro Ježíše skrze Marii !” nebo : „Matko, hle, tobě k vůli ! Obětuj ty to božskému Srdci Ježíšovu !”

„Jako dobří služebníci”, píše blahoslav. Grignon, „nesmíme zaháleti, nýbrž dluž-

no, abychom pro svou vznešenou Paní a královnu podnikali a vykonávali veliké věci v důvěře v její ochranu a pomoc. Dlužno hájiti jejích výsad, když jí je upírají, a chrániti její cti, když se na ni útočí; dlužno hleděti, abychom pokud možná co nejvíce duší získali pro její službu a pro tuto výbornou pobožnost.”

„V odměnu za tyto nepatrné služby nesmíme však nic jiného od ní požadovati než čest, že náležíme tak přelaskavé Paní, a štěstí, že skrze ni jsme spojeni s Ježíšem, jejím Synem, v čase i na věčnosti.”

2. Všechno s Marií: t. j., máme se snažiti, abychom ve všem svém konání zůstali v těsném spojení s Marií, takřka s ní, po jejím boku, před jejím očima, po jejím vzoru se modlili a pracovali, obětovali a trpěli.

Blahosl. Grignon píše o tom: „Dlužno, abychom při všech svých skutcích považovali a pozorovali Marii jako nejdokonalejší

vzor vši ctnosti a dokonalosti, jež Duch Svatý vytvořil v pouhém tvorů, bychom je podle svých slabých sil napodobili. Dlužno tudíž, abychom při každém činu uvážili, jak Maria je vykonala nebo jak by je vykonala, kdyby byla na našem místě.

Jest nám tudíž pozorovati a rozjímati veliké ctnosti, jež za svého života zvláště pěstila: její živou víru, kterou bez váhání přisvědčila slovu Andělovu a věřila neochvějně a vytrvale až k patě kříže na hoře Kalvarii; její hlubokou pokoru, v níž zůstávala v skrytosti, všemu se podrobovala a vždy poslední místo volila; její čistotu bez nejmenší skvrny, již pod nebem nikdy nebylo a nebude rovné, a tak i ostatní její ctnosti."

Zvláště by se doporučovalo, abychom zvali Marii ke všem svým duchovním úkonům, aby nám pomohla dobře se modliti, abychom ponenáhlu se naučili modliti se,

jak ona se modlila, s její hlubokou pobožností a sebraností, s její vroucí láskou a odevzdaností Bohu a božskému Spasiteli.

Na cestě do kostela na př. prosme Marii, aby nás doprovázela: „Pojď, Matko, pojď nyní se mnou k milovanému Spasiteli! Ó Matko, víš přece, že jsem ještě jako malé děcko, jež sotva několik slov umí zažvatlati. Proto klaň se ty místo mne Spasiteli a vzdávej mu úkony své vroucí lásky!”

Nebo pozvemež Marii ke svému rozjímání: „Pojď, Matko, ukaž mi veškeru krásu, jež v tomto tajemství pro mne obsažena. Řekni mi, Matičko, který úmysl mám dnes pojmouti, abych milému Spasiteli způsobil radost!” Rozmýšlejme si potom s Marií, jaký úmysl by to mohl býti, a doporučejme jej pak její přímluvě, abychom jej také skutečně provedli.

Když při rozjímání vázneme, obraťmež se ihned opět na Marii: „Pohleď, Matko, já

dnes opět nemohu rozjímati a přece, Matičko, jak dobře umělas ty se modliti. Hle, nesluší se, aby dítko nijak se nepodobalo matce. Proto pomoz mi, Matko!" A zkusíme, že naše rozjímání bude lepší a jistě mnohem srdečnější.

Připravující se k svatému přijímání, prosme Marii, aby připravila srdce naše na příchod Spasitelův ; aby je vyzdobila svými vlastními ctnostmi, aby Spasitel, zavítaje k nám, našel líbezné místočko. Také po sv. přijímání můžeme prositi Marii, aby ona nyní za nás vzdala Spasiteli povinný dík a prosila ho o hojnou milost a požehnání pro nás.

Chápal by však zcela nesprávně tuto poznámku, kdo by při sv. přijímání hlavně nebo docela výlučně se zabýval Matkou Boží. Při audienci věnuje poddaný svou pozornost pokud možno králi a nikoli královně, byť i tato byla ho ke králi uvedla. Bu-

deme tedy při sv. přijímání sice Marii převroucně prositi, aby nás na příchod svého božského Syna připravila a nás k němu doprovodila, potom však samozřejmě svou pozornost obracetí hlavně k Spasiteli.

Jednoduše u nohou Marie spočinouti a jejímu díkučinění naslouchati jest snad sice případné u duší, jež dospěly k nazírání a skutečně smějí míti účast v důvěrném styku mezi Ježíšem a Marií, ne však u duší, jež jsou vedeny od Boha obyčejnou cestou: tyto by nechaly jen nečinně a neužitečně minouti vzácné chvíle přítomnosti Kristovy.

3. Konečně *všechno skrze Marii*: t. j., všechny své modlitby a práce, všechny své oběti a strasti máme božskému Spasiteli přinášeti skrze Marii, jejíma rukama, jejím prostřednictvím. Vždyť my jsme tak chudobní a ubozí tvorové, tak plni nedostatků a chyb, tak nestálí a věrolomní, že se

takřka ani nesmíme odvážiti před trůnem Božím se ukázati a Bohu své modlitby a práce a oběti nabídnouti, jež bohužel až příliš často bývají poskvrněny sobeckostí a ctižádostí a sebeláskou.

Proto utíkejme se k Marii. Ó, ona nás neodmítne přes naši chudobnost a převrácenost a věrolomnost: ona jest jen dobrotivost a mírnost a soustrast a milosrdenství, u ní naprosto není přísnosti a tvrdosti a hněvu. Ó, nikoli, právě čím chudší jsme, tím větší jest její soustrast a milosrdenství k nám.

Proto musí nám pomoci, abychom konečně svých nedostatků a chyb a zvráceností byli zproštěni a tak Bohu příjemnějšími se stali; proto musí naše modlitby a práce a oběti očistiti a posvětit, aby mohly býti Bohu přineseny v libý dar. Složme tedy vše do jejích nejčistších rukou; pak naše oběti a dary nebudou přes naši chu-

dobnost a hříšnost, přes všechny nedostatky a chyby od Boha odmítnuty.

Všechno skrze Marii znamená dále, že ve všech svých potřebách máme nejdříve se obracet na Matičku Boží, ji pro svou věc získati a pohnouti, aby šla s námi k svému božskému Synu a jménem naším naši prosbu mu přednesla. Ona-li ho prosí, pak jest naše vyslyšení jisté; neboť své milé Matce nemůže Spasitel nic odřící.

Všechno skrze Marii znamená dále podle blahosl. Grigniona ještě zcela zvláště: „Dlužno ve všem řídit se jejím duchem, kterým jest svatý Duch Boží. Ti, kdož vedeni jsou Duchem Božím, jsou dítkami Božími (Řím. 8. 4). Ti, kdož jsou vedeni duchem Mariiným, jsou dítkami Mariinými a tudíž dítkami Božími” (219).

„Aby se duše dala řídit duchem Mariiným, je nutno, abychom vzdali se svého vlastního ducha, vlastního úsudku a vlastní

vůle, dříve než něco podnikneme, a abychom se vydali duchu Mariinu, aby ten nás vedl a řídil, zcela jak Maria chce. Nutno se svěřiti jejím panenským rukám jako nástroj v ruku dělníkových, jako loutna v ruku hudebníka.

„Duše se musí ponořiti v Marii a ztratiti: to děje se zcela jednoduše a v okamžiku, jedním vzhlednutím ducha, na př. slovy: „Zříkám se sebe a dávám se tobě, drahá Matko.“ Třebas bychom i necítili citelné sladkosti při takovém úkonu, jest přece pravdivý a skutečný. Jest záhodno tento úkon spojení čas od času obnovovati; čím častěji tak učiníme, tím rychleji staneme se svatými, tím dříve dospějeme ke spojení s Ježíšem Kristem” (231).

III. ODŮVODNĚNÍ POBOŽ-

NOSTI

V následujících výkladech budeme se zcela řídit blah. Grignionem, leč podáme jednotlivé myšlenky v poněkud jiném pořadu. Důvody pro tuto pobožnost jsou :

a) Maria jest naší prostřednicí.

1. „Náš Pán a Spasitel se stal svým vykupitelským dílem naším prostředníkem u Boha Otce. Skrze něho máme přístup k Boží velebnosti ; jen o jeho zásluhy se opírajíce, smíme před ním se objeviti”(72).

„Ale nepotřebujeme-li také prostředníka u Prostředníka samého? Jest naše čistota dosti veliká, aby nás spojila s ním bezprostředně ? Není-liž on Bůh jako jeho Otec, právě tak úctyhodný jako Otec? ... Proto

pravíme směle se sv. Bernardem, že nám jest třeba prostředníka u Prostředníka samého a tímto prostředníkem je Maria. Skrz ni přišel Ježíš Kristus k nám; skrz ni nutno nám jíti k Němu. Bojíme-li se objeviti se bezprostředně před Ježíšem Kristem, poněvadž jest Bůh, ať z ostychu pro jeho nekonečnou velikost nebo pro svou nízkost nebo pro své hříchy, vzývejme o pomoc Marii, svou Matku! Jest dobrá a něžná. Nic přísného není na ní, nic příliš vznešeného nebo oslepujícího. Patříce na ni, vidíme jen svou přirozenost... Jest tak laskavá, že nikoho neodmítá, kdo o její přímluvu prosí, byť i byl hříšníkem sebe větším. Neboť svatí říkají, že nebylo ještě slýcháno, že by kdo byl oslyšen, jenž s důvěrou a vytrvalostí se utíkal k Marii. Jest tak mocná, že jí nikdy prosba není odmítnuta; potřebuje jen s prosbou před Syna svého předstoupiti, a on ihned jí prosbu vyplní" (74).

2. Právě tím, že používáme prostřednictví Mariina, oslavujeme Boha více, ježto se máme za nehodny, abychom samostatně se blížili k jeho nekonečné velebnosti.

„Vždyť Bůh pokoru tolik miluje; pokorným dává svou milost, pyšným však se protiví. Snižujeme-li se a máme-li se za nehodny, bychom předstoupili před něho a k němu se přiblížili, sestupuje sám a snižuje se, aby přišel k nám a nás povýšil. K této pokore vede nás však právě tato pobožnost. Učí nás, abychom nepřicházeli k Bohu sami, nechť jakkoli je vlídný a milosrdný, nýbrž používali přímluvy Panny Marie, když před Boha chceme předstoupiti a s ním mluvit nebo se mu zaslíbiti a s ním se spojit” (119).

3. Spasitel sám nás předešel svým příkladem.

„Nepohrdl býti uzavřen, jako zajatec a otrok lásky v lůně své panenské Matky a

potom 30 let jí býti poddán a poslušen. Ačkoli nekonečná Moudrost věčného Boha Syna měla nezměrnou touhu oslaviti Boha Otce a spasiti lidi, nenalezla přece dokonalejšího prostředku k tomu, než ve všem se podrobiti Marii, a to nejen v prvních 8 nebo 10 nebo 15 letech jako jiné děti, nýbrž po 30 let. Nebyli bychom bláhoví, kdybychom myslili, že nalezneme dokonalejší prostředek k oslavě Boží, než když i my se po příkladu věčného Syna Božího podrobíme Marii?" (115).

*b) Maria jest rozdatelkou
všech milostí.*

1. Bůh Otec má přebohatou pokladnu, v níž uzavřel vše, co jest krásného, skvělého a vzácného, ano i svého vlastního Syna, a touto pokladnou jest Maria.

„Bůh Syn svěřil své Matce vše, čeho na-

byl svým životem a svou smrtí. Učinil ji skladnicí všeho toho, co mu Otec dal dědictvím. Jejím prostřednictvím přivlastňuje své zásluhy údům svého mystického těla; jejím prostřednictvím rozděluje své milosti. Maria jest tajemný jeho vodovod, jímž sladce a bohatě propouští svá milosrdenství.”

„Bůh Duch Svatý udělil Marii, své věrné Nevěště, své nevýslovné dary. Učinil ji rozdatelkou všeho toho, co má, takže ona všechny jeho dary a milosti rozděluje, komu chce, kolik chce, jak chce a kdy chce. Ni jediného daru se člověku nedostane, jenž by neprošel jejíma panenskýma rukama. Neboť taková jest vůle Boží, jež určila, abychom dostávali vše skrze Marii” (21).

Nuž komu pak Maria spíše své dary udělí, ne-li právě těm, kteří se jí zcela a bezvýhradně zaslíbili? „Jakou měrou vy měříte, bude i vám zase naměřeno” (Mat. 7, 2).

Kterí jste dali s mírou, také s mírou obdržíte ; ti však, kdož bez míry, t. j. vůbec vše dali bez jakékoli výhrady, také bez míry obdrží, t. j. hojnost milostí, jakých se nikomu nikdy nedostalo.

„Když Maria zapustila kořeny do duše, koná v ní divy milosti, které ona jediná může konati... Vytvoření a vychování velikých světců, kteří přijdou ke konci světa, jest jí vyhraženo ; neboť jen tato obzvláštní a zázračná Panna může ve spojení s Duchem Svatým vykonati věci zvláštní a mimořádné” (28).

„Když Duch Svatý nalezne v některé duši Marii, zavítá do té duše v celé své plnosti a dává se jí v hojnosti, a to v té míře, jak duše ona poskytuje místa Marii, jeho Nevěště. Jedna z hlavních příčin, proč Duch Svatý nekoná zjevných zázraků v duších, vězí v tom, že je nenalézá dosti těsně spojeny s Marií, svou nevěstou” (29).

2. Maria nám též pomáhá, abychom obdržené milosti zachovali.

„Vzhledem k naší slabosti a křehkosti jest nám přenesnadno zachovati milosti, jež jsme od Boha obdrželi... Mimo to číhají také ještě zlí duchové dnem i nocí na příznivou příležitost, aby nás okradli a oloupili, aby nám vytrhli jedním těžkým hříchem v jednom okamžiku všechny milosti a zásluhy, jichž jsme si za mnoho let získali. Právě pro jejich zlobu a prohnatost a zkušenost jest nám velice se obávati tohoto neštěstí, zvláště když uvážíme, že jiní, kteří měli více milostí, byli bohatší ctnostmi a hlouběji utvrzeni ve svatosti, přece bídne byli překvapeni, oloupeni a zpustošeni. Ach, kolikrát bylo vidět, jak cedry libanonské, jak hvězdy nebeské žalostně padly a všechnu svou vysokost a svůj lesk ztratily!”

„Odkud toto neštěstí? Nestává se z ne-

dostatku milosti, kteráž nechybí nikomu, nýbrž z nedostatku pokory : měli sebe za silnější než byli ; mysli, že sami jsou s to, aby uchovali své poklady ; opírali se sami o sebe ; mínili, že dům jejich je dosti zabezpečen, aby uchoval drahocenný poklad milosti. Pro tuto sebedůvěru Bůh dopustil, aby byli oloupeni, přenechav je jejich vlastní síle. Kdyby byli svěřili svůj poklad Marii, této Panně mocné a věrné, byla by je chránila a uchránila jako svůj majetek" (76). „Tato dobrá Matka přijímá vše, co se jí dá k úschově ; jestliže to však jednou do úschovy přijala, má také za svou povinnost, aby to chránila a uchránila" (151).

„Dále jest velmi nesnadno zachovati milost pro kromobyčejnou špatnost světa. Svět je nyní tak zkažen, že jest téměř nutno, aby i zbožné duše byly znečištěny, ne-li blátem světa, tož aspoň prachem světa. Jest zrovna zázrak, jestliže kdo uprostřed

tohoto dravého proudu zůstane pevným a není jím stržen a nezahyne v něm. Maria, jediná Panna věrná, v níž had nikdy neměl podílu, koná tento zázrak na těch, kdož jí slouží tímto krásným způsobem” (77).

„Čím je to asi”, tak táže se blahosl. Grignon, že obrácení přemnohých hříšníků nejsou trvalá? Čím to, že tak snadno upadají do starých hříchů? Čím to, že přemnozí spravedliví, místo aby postupovali od ctnosti ke ctnosti a získávali si nových zásluh, ztrácejí často i ty skrovné ctnosti a milosti, jež měli? Toto neštěstí má svůj původ v tom, že člověk, jenž je přece tak slabý a nestálý, důvěřuje v sebe, spoléhá na svou vlastní sílu a pokládá se za schopna sám uchrániti poklad své milosti a svých zásluh a ctností. Touto pobožností však svěřujeme všechnen svůj majetek Marii; v její opatrování dáváme všechny statky své v řádu přirozeném i v řádu milosti. Na její věrnost

spoléháme, o její moc se opíráme; na jejím milosrdenství a na její lásce stavíme, aby udržovala a rozmnožovala naše ctnosti přes úklady ďábla, světa a těla, kteří usilují, by nám je uloupili.”

„Pravíme jí jako dobré dítě své matce: Moje milá Paní a Matko, uznávám plně, že tvým prostřednictvím jsem obdržel více milostí od Boha, než jsem zasloužil; ale má smutná zkušenost mě učí, že nosím tento poklad v nádobě velmi křehké a že jsem příliš slab a ubohý, bych tento poklad v sobě uchoval. Prosím tě tedy, vezmi veškeren můj majetek do úschovy a opatruj a uchraň mi jej svou věrností a mocí. Ty-li nade mnou budeš bdíti, neztratím nic; ty-li mne chráníš, jsem bezpečen vůči svým nepřátelům” (148).

„Maria jest pevná kotva, jež všechny, kdož na bouřlivém moři tohoto světa se k ní připoutají, zachraňuje před ztrosko-

táním. Proto šťastni oni křesťané, kteří se věrně a pevně připoutají k Marii ! Nechť bouře tohoto světa sebe více zuří, nezahynou v nich, aniž ztratí své nebeské poklady. Šťastni, kdož se k Marii utíkají jako do archy Noemovy ! Vody potopy, v nichž tak mnozí hynou, neuškodí jim” (150).

„Proto mohou věrní služebníci Marii směle se sv. Janem Damascenským říci : V tebe, ó Matičko, máje důvěru, budu zachráněn. Když ty mě chráníš, nebojím se ničeho. S tvou pomocí budu bojovati proti svým nepřátelům a zaženu je. Neboť pobožnost k tobě je zbraní spásy, kterou Bůh dává těm, jež chce spasiti” (155).

IV. ÚČINKY TÉTO POBOŽ- NOSTI

a) Vede k sjednocení s Kristem.

Blah. Grignon píše: „Tato pobožnost je snadnou, krátkou, dokonalou a bezpečnou cestou, bychom dospěli k sjednocení s naším Pánem a Spasitelem, v čemž právě záleží křesťanská dokonalost.“

1. „Jest cestou *snadnou*. Možno sice také jinými cestami dospěti ke spojení s Bohem, ale jen skrze mnohem více utrpení a s mnohem více nesnázemi, jež jen stěží překonáme... Cestou Mariinou jdeme však mnohem jemněji a klidněji. Jest sice také na této cestě sváděti kruté boje a přemáhati veliké nesnáze; ale Maria, tato dobrá Matka a Paní, jest svým věrným služebníkům zcela blízko, aby je osvítila v temno-

tě, poučila v jejich pochybnostech, posilnila v jejich úzkostech a podpírala v jejich bojích a potížích, že tato panenská cesta k Ježíšovi smí oproti jiným cestám zvana býti stezkou růžovou” (126).

„Ani tito věrní služebníci Mariini nejsou bez kříže : odmlouvá se jim, jsou pronásledováni a pomlouváni, jsou jiným nesnesitelní nebo kráčejí vnitřními temnotami a pouštěmi, kde ani krůpěje nebeské rosy nepadne. Jestliť a zůstane právě kříž největším důkazem přízně Boží. Ale služebníci Mariini nesou tento kříž s mnohem větší lehkostí a s větší zásluhou. Co by jiné tisíckrát přivedlo k pádu, podporuje jen jejich pokrok. Neboť tato dobrá Matka, všecka plná milosti a oleje Ducha Svatého, činí jim kříž, který pro ně připravila, sladkým a žádoucím” (127).

2. Tato pobožnost k Marii jest *krátkou cestou*, abychom našli Ježíše. V závislosti

na Marii učiníme za krátkou dobu větších pokroky než za dlouhá léta vlastní vůle a sebedůvěry. Poslušný a Marii podrobený člověk bude hlásati skvělá vítězství nade všemi svými nepřáteli. Budou se sice pokoušeti, aby mu překáželi v pokroku nebo přivedli ho k pádu, ale za pomoci a vedení Marie nepadne, ba ani se nedá zadržeti, nýbrž obřími kroky bude spěti ke Kristu (129).

3. Tato pobožnost k Marii jest *cestou dokonalou*, bychom se spojili s Ježíšem Kristem, poněvadž Maria jest nejdokonalejší a nejsvětější ze všech tvorů. Ať mi dá někdo novou cestu k Ježíši Kristu, a ať tato cesta je dlážděna všemi zásluhami svatých, ozdobena všemi hrdinnými ctnostmi jejich, osvětlena vším světlem andělů a okrášlena všemi jejich krásami, ať všichni andělé a svatí jsou na ní, aby vedli, bránili a podporovali ty, kdož se jí chtějí ubírat: ujiš-

ťuji přece směle, že před touto tak dokonalou cestou dám přednost neposkvrněné cestě Mariině, cestě bez vady a chyby, bez stínu a temnoty (131).

4. Tato pobožnost k Marii jest *cestou bezpečnou*, abychom se spojili s Kristem a nabyli dokonalosti: neboť jest Marii vlastní přivésti nás jistě k Ježíši Kristu. Duše, jež usilují o dokonalost, nepotřebují se báti, že by Maria jim v jejich snaze po spojení s Bohem mohla býti na překážku... Nikoliv, čím více budou hleděti na Marii, tím dokonaleji naleznou Ježíše Krista, který jest s Marií... Ba není vůbec tvora, který by nám v tomto velikém díle mohl účinněji býti nápomocen než Maria; neboť jednak poskytne nám milosti k němu potřebné, jednak bude nás chrániti před šalbami zlého nepřitele. Kde jest Maria, tam není zlý duch... Kdo tedy chce beze strachu před ošálením postupovati na cestě doko-

nalosti a jistě Ježíše Krista nalézti, oddej se z plna srdce této pobožnosti (134).

b) Maria obdařuje tuto pobožnost zvláštními odměnami.

1. *Maria miluje ty, kdož se jí zcela zaslíbili.*
„Miluje je, poněvadž jest jejich opravdovou matkou; matka však miluje vždy své děti. Miluje je z vděčnosti, poněvadž i ony ji opravdově milují jako svou dobrou matku. Miluje je, poněvadž i Bůh je miluje jako své předurčence. Miluje je, poněvadž se jí zcela zaslíbili a stali se jejím podílem a jejím dědictvím” (171).

„Miluje je něžně, ano něžněji než všechny ostatní matky. Spojte, můžete-li, všechnu přirozenou lásku všech matek celého světa k jejich dítkám v srdci jediné matky k jejímu jedinému dítěti: to by byla zajisté láska veliká nadmíru. A přece zůstane prav-

dou, že Maria své děti ještě něžněji miluje, než by milovala ona matka své dítě" (171).

Miluje je také láskou účinnou. „Vyčkává každé příznivé příležitosti, aby jim prokázala dobré a povýšila je a obohatila... Dává jim dobré rady, aby vše činili, čemu její Syn Ježíš Kristus slovem a příkladem učil. Nedává-li jim sama těchto dobrých rad, činí tak skrze anděly, jimž jest nejvyšší ctí a největší radostí na její rozkaz sestupovati k zemi a přinášeti pomoc jejím věrným služebníkům" (172 nn).

2. Maria je živí a zachovává. „Praví k nim takřka : Pojdte a jezte chléb můj a pijte víno, které jsem vám namísila (Přísl. 9, 5). Jezte a pijte a hodně pijte, miláčkové moji (Píseň Šal. 5, 1). Ježto ona je pokladnicí a rozdělovatelkou darů a milostí Nejvyššího, používá dobré, ano nejlepší částky jejich k výživě a zaopatření svých dětí a služebníků. Budou silni chlebem života a opoje-

ni vínem, jež plodí panny (Zach. 9, 17). Jho Ježíše Krista nesou tak lehce, že jeho břímě sotva cítí" (178).

3. *Maria je vede a řídí.* „Maria, hvězda mořská, vede všechny své věrné služebníky k bezpečnému přístavu; ukazuje jim cesty, jež vedou k životu věčnému; vystříhá je kroků nebezpečných, vede je za ruku po stezkách spravedlnosti, zachycuje je, když padají, zdvíhá je, když padnou, kárá je jako laskavá matka, dopouštějí-li se chyb, a také je někdy trestá, avšak zcela laskavým způsobem. Může-li takové dítě, jež jest poslušno Marie, své osvícené vůdkyně, zblouditi na cestě k věčnosti? Jí následuje, nezbloudíš, praví sv. Bernard" (179).

4. *Maria jich chrání a je kryje proti nepřátelům.* „Maria skrývá své děti pod křídla své ochrany jako kvočna svá kuřátka, provází je jako šik vojenský k boji spořádaný (Pís. Šal. 6, 3). Jest možno, aby tako-

vý člověk se bál svých nepřátel? Tato dobrá matka a mocná panovnice nebes vyslala by spíše voje o milionech andělů na pomoc některému ze svých služebníků, než aby se někdy řeklo, že věrný služebník Mariin, který v ni složil svou důvěru, podlehl svým nepřátelům" (180).

5. *Maria činí jejich dobré skutky vzácnějšími.* „Zušlechťuje dobré skutky, vyzdobuje je svými vlastními zásluhami a ctnostmi, a podává pak vše Spasiteli, ježto ona nic si nepodrží. Tak způsobuje, že Ježíš přijímá naše dobré skutky, byť byly sebe menší a nepatrnější pro něho, krále králů; neboť pak se nedívá na dary, jež se mu přinášejí, jako spíše na svou milou Matku, jež mu je podává" (122-124).

6. *Maria dává se jim.* „Jest matkou sladkosti a milosrdenství, jež se nikdy ve štědrosti a lásce nedá předstihnouti. Vidouc, že služebníci její se jí zcela a úplně dávají,

aby ji uctili a jí sloužili, že se zbavují i toho, co mají nejdražšího, aby jí to darovali, dává se také ona jim zcela a úplně způsobem nevýslovným. Pohružuje je do propasti svých milostí, zdobí je svými zásluhami, podpírá je svou mocí, osvěcuje je svým světlem, rozněcuje svou láskou, uděluje jim všechny své ctnosti. Jest jejich zárukou, jejich náhradou, jejich veškerem u Ježíše. Slovem, ježto oni náležejí úplně Marii, náleží také Maria úplně jim" (120).

7. *Maria dává jim podíl na své víře*, jakou sama kdysi měla na zemi: víru čistou, jež způsobí, že málo dbají na city a mimořádné milosti; víru živou a zanícenou láskou, jež působí, že všechny své skutky konají jen z čisté lásky; víru pevnou a neochvějnou jako skála, že zůstanou pevnými a stálými ve všelikých bouřích; víru účinnou a pronikavou, jež jim otvírá vstup do všech tajemství Ježíše Krista, posled-

ních tajemství člověka, ano i do srdce Boha samého; víru srdnatou, jež je uschopňuje, aby pro Boha a spásu duší veliké věci podnikali a prováděli; víru konečně, jež bude hořící pochodní, aby osvítila ty, kdož sedí v temnotě a stínu smrti, aby roznítla ty, kdož jsou vlažni a potřebují žhoucího zlata lásky, aby dávala život těm, kdož mrtvi jsou hříchem, aby mírným a mocným slovem obměkčovala srdce mramorová a vyvracela cedry libanonské, konečně aby odolala duchu zlému a všem nepřítelům spásy" (184).

8. *Maria jim dává milost čisté lásky.* „Ona, matka krásného milování, zprostí srdce jejich všeliké úzkostlivosti, všelikého otrockého strachu; otevře jejich srdce a rozšíří, aby cestou přikázání jejího Syna spěchali se svatou svobodou dítek Božích. Poněvadž Maria jim dává čistou lásku, nebudou již vůči Bohu ovládáni strachem, nýbrž

čistou láskou. Budou v Bohu viděti svého Otce a neustále se snažiti, aby se mu líbili a důvěrně s ním obcovali jako dítě se svým milujícím otcem. Urazí-li ho nešťastnou náhodou, ihned se před ním pokorí, srdečně ho poprosí o odpuštění, dětsky po něm ruku vztáhnou a vstanou bez nepokoje a bez malomyslnosti budou dále k němu spěchatí" (185).

9. *Maria je plná velikou důvěrou v Boha a v ni samu*, ježto nebudou se již opírat o sebe, nýbrž jen o svou Matičku. Ježto se jí tělem duší oddali, také Maria, jejíž štědrost vše převyšuje, dá se jim způsobem podivuhodným, ale skutečným, takže směle k ní mohou říci: „Všecek jsem tvůj, proto mě spas!" (Ž. 94. 118). Mohou také říci se sv. Bonaventurou: „Jsi zachránkyně mou; proto chci s důvěrou si vésti a nebudu se báti, jelikož ty jsi má síla a má chvála u Boha." A opět: „Všecek jsem tvůj a vše, co

mám, náleží tobě. Ó Panno slavná, budiž pečetí na srdci mém, neboť silná jest láska tvá jako smrt” (186).

10. *Maria je spojuje s Ježíšem*: „Spojuje je se svým božským Synem pouty předůvěrnými a zachovává je v tomto spojení. A když zahrnula své dítky a věrné služebníky důkazy své přízně a získala jim požehnání nebeského Otce a spojení s Ježíšem, uchovává je v Ježíši Kristu a Ježíše Krista v nich. Chrání jich a bdí stále nad nimi, aby neztratili již milosti Boží, a dává jim vytrvalost až do konce” (182).

„Mnoho zbožných duší hledá Ježíše Krista, jedni tou cestou, jiní jinou, a když často celou noc byli pracovali, musí říci : „Celou noc jsme se sice namáhali, a přece nic neulovili” (Luk. 5, 5). Možno jim říci: „Mnoho jste pracovali, a málo získali” (Agg. 1, 6). Ježíš Kristus jest ve vás ještě velmi sláb. Na neposkvrněné cestě Mariině však pra-

cuje se za dne; neboť v Marii není vůbec noci, poněvadž v ní nebylo nikdy ani nejmenšího stínu hříchu; a jest třeba námahy mnohem menší” (190).

„Zbožné duše, jež jinou pobožností v sobě chtějí vytvořiti Ježíše Krista, lze přirovnati k sochaři, jenž spoléhá jen na svou dovednost a umělost a nescetněkrátě dlátem do kamene udeří, aby z něho vytvořil obraz Ježíše Krista. Mnohdy se jim to přece nepodaří, ať už proto, že se jim nedostává nutné znalosti osoby Ježíše Krista, či že mnohý úder selže a celé dílo znetvoří. Ty však, kdož tuto pobožnost pěstí, jest přirovnati k slevačům: Maria jest ona krásná forma, v níž Ježíš Kristus božsky i přirozeně jest tvořen; do této formy se vlévají a noří, aby se stali věrným obrazem, odlitkem Ježíše Krista. Při tom nespolehají na vlastní umění a dovednost, nýbrž výlučně na výbornost formy” (192).

11. Maria tvoří zvláště světce posledních dob.

„Vytvoření a výchování velikých svatých, kteří v posledních dobách přijdou, jest vyhrazeno jí” (29).

„Zvláště na konci světa se budou největší světci a světice, duše milostmi a ctnostmi nejbohatší, co nejhorlivěji modliti k blahoslavenější Panně a kráčet v její přítomnosti, aby ji jako nejdokonalejší vzor napodobili a její mocné pomoci dosáhli” (35).

„Tyto veliké duše, plné milosti a horlivosti, budou k tomu určeny, aby se postavily proti nepřátelům Božím, kteří se zuřivě pozdvihnou se všech stran. Budou pěstovati zvláštní pobožnost k blahoslavené Panně a budou jejím světlem osvíceny, jejím mlékem kojeny, jejím duchem vedeny, její paží podpírány a její ochranou střeženy, takže jednou rukou budou bojovati a druhou rukou stavěti... Slovem a příkla-

dem povedou všechny k dokonalé pobožnosti k Marii, což jim vzbudí sice mnoho nepřátel, ale přinese také mnoho požehnání a velikou slávu" (36).

„Předurčení poslední doby vzniknou s pomocí a světlem Ducha Svatého do této pobožnosti; pod vedením této Hvězdy mořské zakotví šťastně v přístavu přes všechny bouře a mořské loupežníky. Poznají velikost a vznešenost této Panovnice a věnují se úplně její službě. Budou zakoušeti její sladkosti a mateřské dobroty a jako milované dítky svou Matku něžně milovati. Budou poznávati milosrdenství, jichž Maria jest plna, a chápati, jak velice pomoci Mariiiny potřebují, a proto ve všem k ní se utíkati jako ke své věrné zastánkyni a prostřednici u Ježíše. Zvědí, že Maria je nejjistějším, nejsnadnějším, nejkratším a nedokonalejším prostředkem, aby se dospělo k Ježíši, a odevzdají se jí tělem duší bez

jakékoli výhrady, aby právě tak bezpodmínečně náleželi Ježíši Kristu" (45).

„Ale kdo budou oni služebníci a dítky Marie? Budou to kněží Páně, kteří jako žhoucí oheň všude oheň božské lásky roz-
nítí. Budou jako ostré šípy v rukou mocné Marie, aby prokláli její nepřátele. Budou ohněm velikých strastí dobře očištěni a s Bohem těsně spojeni, nositi zlato lásky ve svém srdci, kadidlo modlitby ve svém duchu a myrrhu umrtvování ve svém těle. Pro chudé a maličké budou všude libou vůní Ježíše Krista ; velikým, bohatým a pyšným tohoto světa však zápachem smrti" (46).

„Budou to praví Apoštolové posledních dob a Pán zástupů dá jim slovo a sílu, aby konali divy a dobývali slavných vítězství nad jeho nepřáteli. Všude, kde budou kázati, nezanechají než zlato lásky, jež jest naplněním zákona. Budou to praví učedníci Ježíše Krista ; neboť budou kráčet ve

šlépějích jeho chudoby, pokory, lásky a opovrhování světem. Budou cestě k Bohu učiti v čisté pravdě, t. j. podle sv. Evangelia a nikoli podle zásad světa, bez ohledu, bez zřetele k osobě, bez šetrnosti, žádného smrtelníka neposlouchajíce aniž se ho bojíce, byť i byl sebe mocnější... Kdy se to stane? Bůh sám to ví" (47).

„Sláva Ježíši v Marii. Sláva Marii v Ježíši! Sláva samému Bohu!" (227).

MODLITBY

SLOŽENÉ NEB DOPORUČENÉ

BLAH. GRIGNIONEM

VENI CREATOR SPIRITUS

Přijdiž, ó Tvůrce Duchu, k nám,
svých věrných mysli navštíviž,
nebeskou naplň milostí
srdce tvou láskou stvořená.

Ty Těšitelem býváš zván,
Tys Boha nejvyššího Dar,
Tys oheň, láska, živý zdroj
a pomazání duchovní.

Tys dárce darů sedmerých,
pravice Boží mocný prst,
ty plníš Otcův svatý slib,
jazykům skýtáš výmluvnost.

Ó rozněť světlo ve smyslech
a vlej nám lásku do srdcí,
trvalou silou upevni,
co v těle mdlého, křehkého.

Vzdal od nás zlobu nepřátel
a na vždy uděl pokoje,
ať tebou šťastně vedeni,
jsme všeho zlého chráněni.

Tebou ať Otce poznáme
i v taje Syna vnikneme,
v Tebe, jenž z obou vycházíš,
po všechn čas ať věříme.

Buď chvála Otci se Synem
i s Duchem Utěшитelem:
nám, Kriste, sešli s výsosti
Svatého Ducha milosti. Amen.

V. Vyšli Ducha svého a stvoření budou,
R. A obnovíš tvář země.

Modleme se. Bože, jenž jsi srdce svých
věrných osvícením Ducha Svatého vyučil,
dej nám, abychom v témže Duchu vše správně
cháпали a z jeho útěchy vždycky se radovali.
Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

A V E M A R I S S T E L L A

Zdrávas, Hvězdo mořská,
Matko Boží slavná,
jasná povždy Panno,
šťastná nebes bráno.

Blaze zní ti „Ave”,
jímž tě Anděl zdraví:
uhosti v nás pokoj,
měníc úděl Evy.

Rozvaž pouta vinným,
zjednej světla slepým,
bědy od nás odvrť,
všeho dobra vypros.

Ukaž se nám matkou,
tebou přijmiž prosby
Bůh, jenž nám se zrodil,
tvým chtěl slouti synem.

Panno nejvzácnější,
nade všechny tišší,
učiň, ať vin prosti,
tiší jsme a cudní.

Život uděl čistý,
cestu připrav jistou,
bychom u Ježíše
věčné blaho měli.

Chvála Bohu Otci,
čest buď Kristu Pánu,
Svatému též Duchu,
jediná třem sláva. Amen.

MAGNIFICAT

Píseň Panny Marie

Velebí duše má Hospodina :

A zplesal duch můj v Bohu, Spasiteli mém.

Že shlédł na ponížení nevolnice své : nebo aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všechna pokolení.

Neboť veliké věci mi učinil ten, jenž mocný : a jméno jeho svaté.

A milosrdenství jeho od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí.

Učinil moc ramenem svým : rozptýlil pyšné smýšlením srdce jejich.

Sesadil mocné s trůnu, a povýšil ponížené.

Lačné naplnil dobrými věcmi : a bohaté propustil prázdné.

Ujal se Israele, služebníka svého, rozpomenuv se na milosrdenství své.

Jakož byl mluvil k otcům našim, Abrahamovi a potomstvu jeho na věky.

(Odp. 100 dní jednou denně, v sobotu 7 let a 7 kvadragen.)

PROSBY SV. AUGUSTINA

Pane Ježíši, učiň, ať poznám Tebe, ať poznám sebe. Ničeho ať si nežádám než Tebe. Ať sebe nenávidím, Tebe miluji. Všecko ať činím pro Tebe. Ať sebe ponižuji, Tebe vyvyšuji. Ať mám na mysli jen Tebe. Ať sebe umrtvuji a v Tobě žiji. Cokoliv se stane, ať přijímám od Tebe. Sebe ať pronásleduji, Tebe následuji a vždy ať si přeji Tobě se připodobniti. Ať sobě se vzdaluji, k Tobě se utíkám, abych Tvé ochrany hoden se stal. Ať se bojím o sebe, ať se bojím Tebe, abych byl mezi Tvými vyvolenými. Sobě ať nedůvěřuji, v Tebe důvěřuji, ať chci poslouchati pro Tebe. K ničemu ať nelnu než k Tobě a chud ať jsem pro Tebe. Pohled' na mne, abych si Tě zamiloval. Povolej mne, abych Tebe viděl a na věky Tebe požíval. Amen. (Odp. 50 dní.)

MODLITBY RANNÍ

Jako veškeré tvorstvo se ráno obrací k vycházejícímu slunci, tak i ty pozdvihni své srdce k Slunci spravedlnosti, k božskému Srdci Ježíšovu, a to tím, že se úplně poddáš neposkvrněnému srdci Panny Marie.

Tato myšlenka budiž první při tvém probuzení. Pozdrav ihned Marii, jež ti jest na blízku; také ona pozdraví tebe a udělí ti první milost toho dne. Pozdrav ji, jako Ježíš, její dítě, ji každý den po probuzení pozdravoval, a obětuj sebe i celý den jejíma rukama Bohu, líbaje škapulíř nebo medailku a řka: „Všecek jsem tvůj, ó Matičko, a vše, co mám, je tvoje.” Vypros si od ní mateřského požehnání, jak přemnozí svatí stále činili, a zasvěť se neposkvrněnému srdci jejímu.

Ranní modlitbu vykonej podle návodu

bl. Grigniona : srdce Mariino budiž tvou modlitebnou. Mysli, s jakými pocity ona na kolenou vzdávala Boží velebnosti za časného jitra svůj hold. Chval Stvořitele a Zachovatele všech věcí, děkuj mu za otcovskou ochranu v uplynulé noci a za dar nového dne, obětuj mu veškeré své konání k jeho slávě a k spáse duší, vzbud' dobrý úmysl, že chceš získati všech odpustků, jichž můžeš získati, a pros Boha o jeho milost a jeho požehnání. Obětuj svou modlitbu ranní i všechny ostatní modlitby skrze ruce Panny Marié, neboť rychleji a jistěji býváme vyslyšeni, obracíme-li se na Marii; nemůžeť Bůh jí ničeho odřící.

*Ranní pozdrav nejsvětějšímu Srdci
Ježíšovu od sv. Gertrudy.*

Pozdravuji a velebím tebe, nejsladší a nejlaskavější Srdce Ježíšovo,

medotoký zdroji milosti, z něhož vyplynulo vše dobré na nebi i na zemi. Ze všech sil srdce svého děkuji tobě, že jsi této noci mne byl s láskou pamětliv, mne svým svatým andělem milostivě opatroval a chránil. Obětuji Ti tedy, má jediná lásko, své ubohé srdce a co nejvroucněji je poroučím a vkládám do tvých rukou, abys je ode všeho zlého ochránil, rosou své milosti zvlažil a zářem své lásky roznítil, aby tě den ode dne víc a více milovalo až na věky. Amen.

*Ranní pozdrav Panně Marii podle
blahosl. Grigniona.*

Ó nejlaskavější Paní, ó nejmilosrdnější Panno Maria, chválím a velebím Tě, že jsi této noci nade mnou bděla a mne chránila. Děkuji Ti, že

jsi spolu s Ježíšem za mne Bohu Otci vzdávala chválu a díky, jimiž jsem mu povinován.

Pozdravuji Tě v tento den, ó neposkvrněná Panno, s obnovenou vroucností a spojuji se s božským Srdcem Ježíšovým, s anděly, se svatými a se všemi zbožnými dušemi, jež ti nejvíce jsou oddány. Abych ti svou lásku osvědčil, zasvěcuji se ti nyní zcela se vším, co mám, odevzdávaje ti své tělo, svou duši a cenu svých dobrých skutků podle všech tvých úmyslů a ke cti nejsvětější Trojice. Ó kéž bych tisíckrát mohl dnes tuto svou oběť obnoviti. Přináším Ti ji, ó dobrá Matko, ve sjednocení se všemi úmysly božského Srdce Ježíšova, se všemi oběťmi mešními, jež po celém světě se slouží, a mám úmysl získati vše-

chny odpustky, jež mi možno získati, a zůstavuji tobě jejich přivlastnění dle tvé libosti.

Přijmi, ó nejdobrotivější Panno, tento malý dárek mé služebnosti ke cti a ve spojení s onou poddaností, s kterou Ježíš, věčná Velebnost, tebe byl poslušen, a jako dík za přednosti, kterými nejsvětější Trojice tě vyzdobila.

Panuj, ó nebeská Panno, panuj slavně na pravici svého Syna v nebesích a vládni všemi statky Božími bez výhrady.

O jediné prosím Tě, ó nejdobrotivější Máti, abych ve všech chvílích tohoto dne třikrát říkal: Amen!

Amen - k tomu, co jsi vykonala na zemi! Amen - k tomu, co nyní konáš na nebi! Amen - k tomu, co nyní konáš v mé duši!

MODLITBY VECERNÍ

Králi věků, nesmrtelnému a neviditelnému, Bohu samému čest a sláva na věky věkův. Amen. (Odp. 300 dní.)

Ó Bože a Pane můj! Před tvou velebností pokorně padaje na tvář, klaním se tobě, oslavuji tebe a dobrořečím tobě, vyznáváje tvou svrchovanou moc a vládu nade všemi tvory a svou naprostou závislost a podrobenost. Ve spojení s Pannou Marií a všemi svatými v nebesích a věřícími na zemi volám: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů! Plná jsou nebesa i země velebností slávy tvé.

Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému, jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, a na věky věkův. Amen.

Ó Paní a Matko má, Maria! Na

sklonku tohoto dne tebe pozdravuji se srdcem plným vděčnosti. Mnohokráte jsi dnes předstoupila za mne k trůnu svého božského Syna, abys mi vyprosila nových milostí. Děkuji tobě za tvou mateřskou ochranu a pomoc a prosím, rač přednésti božskému Srdci Ježíšovu mé projevy díky, neboť ty jediná mu důstojně děkuješ.

Velikých milostí se mi dostalo, abych jimi těžil. Ale s lítostí si připomínám, že jsem nebyl dosti věrným.

Zpytuj své svědomí: Jak jsi dostál svému zvláštnímu předsevzetí? Jak jsi konal své povinnosti k Bohu, povinnosti svého stavu, k představeným, k bližním? Jak jsi se choval v modlitbách, v práci, ve chvílích oddechu, v utrpení? Zkoumej se co do pokory, cudnosti, mírnosti, zkoumej své

myšlenky, náklonnosti, hovory, jednání.
Vzbud' dokonalou lítost z lásky.

Chybil jsem, ó Paní má, zarmoutil jsem tvé mateřské srdce i srdce tvého božského Syna, poněvadž jsem málo na Tebe vzpomínal, málo se k Tobě utíkal. Odpusť mi mou nevěrnost a nevděčnost. - Přístup k milému Ježíši, jehož jsem urazil, a vymoz mi odpuštění, neboť Tobě ničeho neodepře.

Panno Rodičko Boží, oroduj za mne u Ježíše! (Odp. 100 dní.)

Bože, buď milostiv mně hříšnému! (Odp. 100 dní.)

Nejsladší Ježíši, nebuď mi soudcem, nýbrž spasitelem. (50 dní odp.)

S novou důvěrou, s novou láskou obracím se k tobě, ó Maria, a zasvěcuji ti opět své srdce, abys je obětovala Srdci Ježíšovu. A poněvadž

v době noční nemohu milého Boha chváliti, račiž Ty ve své dobrotě mne zastoupiti. Kolikrát této noci srdce mé zatluče, tolik tisíckrát račiž za mne Nejsvětější Trojici chváliti a velebiti, a každý dech můj rač jakožto úkon lásky přijmouti do svého mateřského srdce, se svou láskou sloučiti a Srdci Ježíšovu obětovati.

Tobě poroučím i všecky své milé, rodiče, bratry, sestry, příbuzné, přátele, dobrodince, nemocné, opuštěné, umírající a duše v očistci.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko, prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečení vysvobď nás vždycky, ó slavná a požehnaná Panno, Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše. Se Synem

svým nás smiř, Synu svému nás poroučej, Synu svému nás obětuj.

V. Učiň mne hodným chváliti Tebe, Panno přesvatá.

R. Dej mi sílu proti nepřátelům svým.

V. Veleben budiž Bůh ve svých svatých.

R. Amen.

Ó svatý Josefe, pěstoune Ježíše Krista a pravý choti Marie Panny, pros za nás a za umírající této noci.

Ó Královno a Matko má, přijmi mne tuto noc pod svou záštitu a požehnej mě ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

M Š E S V A T Á

*Návod, jak obcovati svaté Oběti ve
spojení s Pannou Marií*

Ó můj Ježíši, chci býti účasten všech Mší svatých, jež se dnes na celém okrsku zemském slouží, a obětuji Ti je ve spojení s úmysly Tvého nejsvětějšího Srdce a úpěnlivě volám k Tobě: Uchovej mi z každé Mše svaté krůpěj své Krve na odpýkání mých hříchů a trestů za ně zasloužených. Též volám k Tobě: Uděl mi milost, aby mocí každé Mše svaté jedna duše byla vysvobozena z očistce, jeden umírající došel milosrdenství, jeden hříšník se obrátil k Tobě a jeden těžký hřích, jenž Tvému nejsvětějšímu Srdci jest nejbolestnější, byl překažen. Amen.

Buď přítomen Mši svaté vždy ve spojení s Marií a postav se s Janem k ní pod kříž na Kalvarii. Otaž se Marie, co tu činí... Přináší obět! Obětuje svého Syna, Boho-člověka, „tělo z jejího těla, krev z její krve“. Maria jest kněžkou: láskyplnou shodou vůle své s vůlí Boží obětuje svého Syna. Rány, jež rozdírají tělo Ježíšovo, zasahují její srdce, a tak obětuje Maria i sama sebe duchovně spolu s obětním Beránkem, jenž za naši spásu umírá.

Pohleď tam na oltář, kde kněz slouží obět Mše svaté; jest to skutečná obnova oběti na Kalvarii. Mohl-li bys zapomenouti Marie, bolestné matky, jež u kříže stála? Ona jest nejdokonalejším vzorem, jak obcovati Mši svaté.

Vždyť Maria byla účastna všech tajemství, jež ve Mši svaté se slaví. Vstup a Kyrie připomínají její vzdechy po Vykupiteli; Gloria chvalozpěv andělů při narození je-

jího Syna ; epištola a evangelium zázraky, jichž byla svědkyní ; offertorium obětování Ježíše ve chrámě ; pozdvihování obět na Kalvarii ; přijímání její stále vroucí spojení s jejím Synem na zemi i na nebi. Jak úzká jsou tedy pouta, jež tě s ní při této oběti pojí !

Maria k duši : Při začátku Mše sv. rci sama k sobě : Nyní jsem na hoře Kalvarii . . . Seber se a vstup do citů srdce mého. Při Confiteor myslí na smrtelnou úzkost Pána Ježíše na hoře Olivetské. Přehlédni krátce své hříchy, živě jich litujíc a srdce své ke mně pozdvihujíc ; naučím tě obětovati se s mým Synem.

Od začátku až k evangeliu.

Chvála a oslava velebnosti Boží.

Maria k duši : Mše svatá je obět chvály. Člověk je stvořen, aby Boha chválil ; ale

pocty všech andělů a svatých v nebi i všech lidí na zemi nejsou ničím před Bohem, jehož velikost je nekonečná. Jen Ježíš, vtělená Moudrost, jest s to, aby svým pokorením v oběti Mše svaté chválil Boha důstojně. Obětuj tedy se mnou toto pokorení mého Syna, pokoř se za tímto účelem hluboce a sebe samé se zříkajíc, rci se mnou plna důvěry a lásky:

Bože můj, klaním se Ti a vzdávám Ti poctu jako svému Králi a Pánu života mého. Vyznávám, že vše, co jsem a co mám, obdržel jsem ze štědré ruky Tvé. Ale ježto Tvá nejvyšší velebnost zasluhuje nekonečné úcty a chvály a já ve své naprosté ubohosti nejsem s to, abych Ti dal, čím jsem Ti povinen, obětuji Ti ponížení Tvého Syna, mého Vykupitele. Obětuji Ti za sebe a za všechny tvory ony pocty, jež Ti na

tomto oltáři prokazuje Ježíš Kristus. Obrať, ó Pane, zrak svůj na svého božského Syna, v němž máš zalíbení. Co Ježíš činí, chci i já činiti s ním. Pokořuji a ponížuji se s ním před Tvou nejvyšší velebností, klaním se Ti ve spojení s klaněním a s úmysly Tvého božského Syna, a abych to ještě dokonaleji učinil, přináším Ti toto pokoření s Marií a skrze Marii.

Ó Matko mého Boha, pomoz mi vzdáti Bohu poctu Jeho hodnou a spoj se proto zcela se mnou. Obětuj ve mně a skrze mne city svého srdce a zvláště svou nevýslovnou radost z nekonečné pocty, jíž se božské Velebnosti dostává touto vznešenou obětí. Amen.

Maria: Vzbuzuj ve svém nitru tyto úkony dále; o jejich vnější formu se neznepo-

koj. Tou měrou, jakou vnikneš do mých
citů, vnuknu ti smýšlení dokonalé pokory
a hlubokého ponížení.

Od evangelia až k pozdvihování.

*Zadostučinění Bohu za spáchané hří-
chy - smír.*

Maria k duši : Pohled na hříchy své a viz,
jakou vinu jsi nahromadila. - Jeden těž-
ký hřích váží na váze Boží spravedlnosti
více než všechny dobré skutky svatých.
Abys usmířila božskou spravedlnost, jest
ti třeba nekonečné oběti, která se rovná
krvavé smrti mého Syna na kříži. Zatím
co kněz u oltáře za tebe obětuje drahou
krev Ježíšovu, rozpomeň se na slzy, jež já
jsem prolila na Kalvarii a později po na-
nebevstoupení mého Syna, kdykoli jsem
konala bolestnou křížovou cestu a byla pří-
tomna Mši svaté mého přijatého syna-kně-

ze sv. Jana. Při této vzpomínce směs slzy své s mými a rci ve vsí pokoře srdce:

Viz, ó Bože, nevděčnou duši, jež tak často se provinila proti Tobě největšími hříchy, nyní však své ne-sčetné chyby z celého srdce si oškli-ví. Co Ti mohu na usmíření obětova-ti příjemnějšího než pokoření, jimiž věčná Moudrost, Ježíš Kristus, Tvůj Syn, za mne dosti učinil Tvé božské spravedlnosti a jež Ti tam na oltáři opět přináší.

Přijmi tedy, ó Pane, spolu se slza-mi Mariinými všechny zásluhy Kris-tovy, jeho nejsvětější Krev, ano Je-žíše Krista, svého Syna od věčnosti, Syna Mariina v čase, jenž jako můj Vykupitel svou obět za mne obno-vuje.

A ježto můj Ježíš na tomto ol-táři se činí mým prostředníkem a

přímlovčím a svou drahou krví Tebe za odpuštění pro mne prosí, spojuji své prosby s hlasem této převlebné Krve a prosím Tě za odpuštění nesčetných chyb, jichž sám jsem se dopustil, i všech hříchů celého světa.

Krev Ježíše Krista volá k Tobě o milosrdenství a mé lítostí zdrčené srdce prosí s ní. Můj Bože, nebudeš-li pohnut mými slzami, dej se pohnouti vzdechy svého Syna a modlitbami Panny Marie. Vymohl-li Ježíš Kristus na dřevě kříže odpuštění pro celé lidské pokolení, proč by ho neměl dosíci též pro mne na tomto oltáři? Ano, mocí této drahé Krve a pro slzy Marie, Tvé milované dcery, odpustíš mi, doufám, všem mým hříchům, jež až do posledního vzdechnutí chci oplakávat. -

Dejž také, ó Pane, všem ostatním hříšníkům lítost a odpuštění!

Ó nebeská Matko, vidíš můj bol; vypros mi slzy sv. Petra, zkroušenost Maří Magdaleny a lítost tolika svatých, kteří z hříšníků se stali opravdovými kajícími, abych zásluhami svaté oběti dosáhl úplného odpuštění všech svých hříchů.

Maria : Opětuj tyto úkony s živou a hlubokou lítostí, já pak je přednesu svému božskému Synu. Buď ujištěn, že odčiníš takto všechny své viny, jež svými nesčítnými zpronevěrami proti Bohu jsi na se uvalil.

Od pozdvihování až k přijímání.

Dík Bohu za prokázaná dobrodiní.

Maria k duši: Přehlédni v duchu všechna dobrodiní, jimiž tě Bůh až do dnešního dne

zahrnoval... Jsou nesmírná... Ach, jako já, můžeš i ty z celé duše opakovati: „Veliké věci mi učinil Všemohoucí!“ A oč více chce tento dobrotivý Bůh ještě pro tebe učiniti v budoucnosti! Vzpomeň však, že mu hodně děkovati můžeš jen skrze Srdce mého Syna Ježíše, jenž za tímto účelem sestoupil na oltář do rukou knězových. Pozoruj s láskou tohoto božského Spasitele, který za tebe svému Otci děkuje. Spoj se s anděly a svatými! Především pomni, že já s tebou svaté oběti jsem přítomna, a rci Bohu se svatou radostí:

Ó můj Bože, jenž jsi mě tak něžně miloval, vidíš mě před sebou obohaceného všemi dobrodiními, jichž jsi mi až dosud tak hojně udělil a jimiž mě ještě v čase i na věčnosti chceš zahrnovati. Vyznávám, že Tvémilosrdenstvíkemně nemá mezí. Než jsem hotov dáti Tobě, čím

jsem Ti povinen. Přijmi, ó Pane, jako dík za toliké milosti tuto čistou, neposkvrněnou Hostii, kterou Ti ve spojení s Marií rukama knězovými přináším. Tento dar, který jest Ti tak příjemný, stačí, vím to, k odplatě všech dobrodiní, jež jsi mi prokázal. Ježto má cenu nekonečnou, vyváží všechna dobra, jež jsem od Tebe obdržel a v budoucnosti ještě obdržím.

Andělé Páně a vy, svatí občané nebeští, a zvláště Ty, nebeská Paní, má Matko, spojte se se mnou k poděkování Bohu mému a obětujte mu za tím účelem všechny Mše svaté, jež se dnes na celém světě slouží. Proste ho, aby přijal milostivě mé prosby se zřetelem na láskyplné díky, jež Ježíš Kristus nyní na tomto oltáři Bohu Otci vzdává. Amen.

Maria : Nestačíž ti vyjádřiti tyto city jen jednou ; spoj se s chválami mého srdce. S jakým sladkým zalíbením Bůh všelike dobroty přijme osvědčení tak srdečné vděčnosti !

Od přijímání až do konce.

Prosba za všechny potřebné milosti.

Maria k duši : Ve čtvrtém díle Mše svaté až do konce neopomiň, nepřijímáš-li skutečně, přijímati aspoň duchovně ; i duchovní přijímání zanechává v duši kromobyčejné milosti. Představ si, jak činí někteří moji služebníci, že já ti podávám Jezulátko, jež na oltáři takřka znova se narodilo. Rozšiř své srdce, vždyť jest to Syn Boží, jenž za tebe oroduje a prosí. Kdybych ti dala ujištění, že já tvé prosby přednáším Bohu a já za tebe u Boha se přimlouvám, s jakou důvěrou mohla bys pak očekávati, že brzo

budeš vyslyšena! Než jest to Ježíš Kristus sám, můj přemilý Syn, jenž se činí tvým přímlovčím a svou předrahou krev svému nebeskému Otci za tebe přináší. Proto pros o mnoho milostí pro sebe a pro celý svět. Rci ve vroucím spojení se mnou a v nejhlubší pokoře:

Bože srdce mého, vím, že jsem Tvých milostí zcela nehoden; pro své nesčetné hříchy nezasluhuji, abys mě vyslyšel. Než pohleď na tvář Ježíše Krista, svého Syna! Viz tuto božskou žertvu, kterou jsi pro mne na tento svět seslal a jež na tomto oltáři obětováním své krve a svého života mocnou u Tebe přímlovu za mne přednáší. Rač, ó Pane, přijmouti tuto obět a pro zásluhy Ježíšovy uděl mi všech milostí, jichž potřebuji, abych dokonil dílo své spásy.

Nebeská Matko! Ty vidíš mou úplnou chudobu a vše zmůžeš u Srdce svého Syna. Odvažuji se tedy prositi Tě, abys mi vyžádala odpuštění mých hříchů, poznání sebe sama, vroucí spojení s Tebou a s mým Spasitelem. Zjednej mi, ó nebeská Panovnice, všechny ctnosti u vysokém stupni a všechno, čeho mi potřeba, abych opravdu se stal blaženým. Vypros také svaté Církvi povýšení, obrácení nevěřícím a hříšníkům a všechny potřebné dary mým bližním, zvláště těm, kteří jsou mi drazí a za něž jsem povinen se modliti, konečně duším v očistci úlevy a vysvobození. Amen.

Maria: Pros důvěrně a neboj se, že žádáš příliš mnoho od Toho, jenž dává tak rád. Pros za sebe, za rodiče, příbuzné a dobrodince, za Církev a její představené!

Pros s živou důvěrou a s přesvědčením, tvé modlitby ve spojení s mými u Ježíše neklamně dojdou vyslyšení. Vykonej po Mši krátké díkyčinění... pak opusť kostel s pocty, jako bys šla s hory Kalvarie.

Než se dáš do práce, zanech, po příkladu sv. Moniky, sv. Terezie a jiných svatých své srdce před oltářem dále se klaněti. Během dne si vzpomeň, která dobrodiní jsi ráno při Mši sv. obdržela. Tato myšlenka zachová v tobě plamen zbožnosti a ulehčí ti vítězství nad tvou hlavní chybou.

R Ů Ž E N E C - B R E V I Á Ř K Ř E S - T A N S K É H O L I D U

Po sv. Dominiku nebylo většího apoštola růžence nad bl. Ludvíka Grigniona z Montfortu. Kříž a růženec byly hlavní jeho zbraně v apoštolské práci. Ježto Lev XIII., papež růžencový, tuto modlitbu v patnácti projevech křesťanskému lidu vřele a důtklivě doporučil a takřka na lidový breviář povýšil, jest důležité, abychom se modlili růženec často, ano denně, a to v pravém duchu, jak bl. Grignion tomu učil. Dává pak za tímto účelem tyto pokyny:

1. Sjednoť se se všemi anděly a svatými nebes, kteří svou Královnu neustále zdraví. V jejich sboru zaznívej i tvůj hlas.

2. Sjednoť se se všemi spravedlivými světa, se všemi věřícími zde na zemi, zvlášť

tě se všemi horlivými ctiteli Panny Marie, kteří na celé zeměkouli radostně a vroucně svou Královnu a Matku pozdravují.

3. Sjednoť se až i s božským Srdcem Syna Mariina, jenž chce i nyní uctívati Matku svou v nás a skrze nás a na našich oltářích v nejsvětější Svátosti je přítomen.

4. Varuj se všeho, co by tě vyrušovalo; modli se růženec tak pobožně a pozorně, jako by to byl poslední tvého života.

5. Pros při něm za sebe, za hříšníky, za duše očistcové, za svatého Otce, za vyvýšení Církve, za umírající atd.

Zdrávas Maria je nejmocnější zbraň, jež zahání zlé duchy, poráží nepřátele lidu Božího, ničí bludy. „Zdrávas” plní nás všelikými milostmi, těší nebe, obnovuje radost Panny Marie a šíří čest nejsvětější Trojice. Po prvním Ave, jež archanděl Gabriel se pomodlil, stala se největší událost: vtělení Syna Božího; i nyní zajisté každé Ave

vymůže nějakou milost. Nuž, kolik Zdrávasů se odříká při růženci! Jaké poklady požehnání přislíbila Maria všem, kdož tuto nebeskou modlitbu nábožně vykonají! Představ si vždy živě tajemství Ježíše Krista a uvažuj o něm ve spojení s Marií. Pomni, co Ježíš pro tebe učinil a vytrpěl!

Udělej především zbožně kříž, který je znamením spásy a ukazuje cestu do nebe. Potom se modli vyznání víry jako obnovu křestního slibu s předsevzetím vyznávat víru svou vždy bez ostychu před lidmi.

Sláva Otci... modli se ve spojení s Marií a anděly, a Otče náš v duchu Ježíšově ke cti Boha Otce a ke blahu Církve.

Při prvním Zdrávas pozdrav Marii jako dceru věčného Otce a vyprošuj od ní hojnou míru a ctinosti víry, jež v ní na zemi byla větší než víra všech patriarchů, proroků, apoštolů a všech svatých, a kterou Maria sdílí svým dítkám v Církvi bojující,

aby je uvedla v porozumění života Ježíše Krista a svých vlastních tajemství.

Při druhém Zdrávas pozdrav Marii jako Matku Ježíše Krista, věčné Moudrosti, a vyprošuj od *Matky svaté naděje* pevnou důvěru, kterou vlévá všem, kdož jí jsou zcela oddáni. Maria jest nadějí i těch, kdo vší naděje pozbyli.

Při třetím uctívej ji jako Nevěstu Ducha Svatého a pomni, že jest *Matka krásného milování*; pros ji, aby rozšířila srdce tvé a rozněcovala v něm vždy víc a více apoštolskou lásku k Ježíši Kristu a k duším.

I. - Zvěstování Vtělení. - Ovoce tajemství: Pokora.

Uvažuj s Marií podivuhodné ponížení, jež Syn Boží, odlesk věčného Otce, zrcadlo božské krásy a dobroty, na se bere tím, že se podrobuje stvořené bytosti, aby odčinil

tvou pýchu. Hlubokost pokory P. Marie povýšila ji k důstojnosti Matky Boží.

Ó, jak jsi ještě marnivý, jak žádostivý vážnosti světa! Chop se přece všech prostředků, aby sis vyprosil a vypěstil ctnost pokory, bez níž všechny ostatní jsou bez významu.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento první desátek ke cti tvého vtělení v lůně nejčistší Panny; prosíme tě pro toto tajemství a přímluvu Mariinu o hlubokou pokoru.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství Vtělení sestuptež do našich duší. Amen.

II. - Navštívení Panny Marie. - Ověta tajemství: Láska k bližnímu.

Doprovázej svatou Pannu k její příbuzné Alžbětě. Klaň se Ježíši, jenž skrze Ma-

rii udílí své první milosti. Jedno pozdravení Mariino stačí, aby celý dům naplněn byl milostmi Ducha Svatého. Ježíš chce i v budoucnosti vždy skrze Marii působiti a skrze Marii všechny své milosti dávat. Láska blíženská nutká Marii, aby toto poslání konala. Pros Marii o lásku k bližnímu, ke konání skutků tělesného a duchovního milosrdenství.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento druhý desátek ke cti návštěvy tvé svaté Matky u její příbuzné Alžběty a ke cti posvěcení Jana Křtitele; prosíme tě pro toto tajemství a přímluvu tvé svaté Matky o lásku k bližnímu. Amen.

Otče náš... 10 Zdrávas Maria...
Sláva Otci...

Milosti tajemství navštívení sestuptež do našich duší. Amen.

*III. - Narození Pána Ježíše. - Ovoce
tajemství: Opovrhování bohatstvím a
láska k chudobě.*

Jaká chudoba ve chlévě ! Trochu slámy !
Několik plenek na ochranu Děťátka před
zimním chladem ! Chudí pastýři jako dvo-
řané ! Jak toto Dítko, jež tak se oloupilo, to-
lik si odřeklo, odsuzuje lakotu, lásku k bo-
hatství a světu ! Pros Marii o milost úplně
se odříkati všech tvorů.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste,
tento třetí desátek ke cti tvého na-
rození ve chlévě betlémském ; pro-
síme tě pro toto tajemství a přimlu-
vu tvé svaté Matky o milost odříci
se statků světa, pohrdati bohatstvím
a milovati chudobu. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství narození Páně
sestuptež do našich duší. Amen.

*IV. - Obětování Pána Ježíše. - Ovoce
tajemství: Čistota těla i duše.*

Ježíš spočívá na čistých rukou Marie, sv. Josefa, sv. Simeona a obětuje se jako čistá, svatá a neposkvrněná žertva nebeskému Otci. „Věčná moudrost nebydlí v duši, v níž se nalézají hříchy.“ Měj velikou lásku k čistotě, která tě činí podobným andělům a úzce spojuje s Bohem. Pros neposkvrněnou Pannu o tuto ctnost a dej své tělo nebeskému Otci v živou obět.

Obětuje ti, Pane Ježíši Kriste, tento čtvrtý desátek ke cti tvého obětování ve chrámě a očišťování Panny Marie; prosíme tě pro toto tajemství o pravou čistotu těla i duše. Amen.

Otče náš, 10 Zdravas, Sláva Otci.

Milosti tajemství očišťování sestuptež do našich duší. Amen.

V. - Nalezení Pána Ježíše. - Ovoce tajemství: Pravá moudrost.

Po tři dni hledá Maria s bolestí svého Ježíše. - Jak veliká jest tvá touha po Ježíši? Kde jsou slzy a zármutek, že jsi ještě tak daleko od něho? ... Maria jest magnet, jenž Ježíše do duše přitahuje. Obrať se na ni, naučí tě nalézati Ježíše ve svátosti pokání, ve svátosti Oltářní, ve vlastním srdci. Jeho láska a krása, jeho bohatství přitáhne srdce tvé. Miluj vždy Marii, zůstaň s ní spojen, ona přitáhne Ježíše v srdce tvé. Neboť kde matka jest, tam chce býti i dítě, a kde dítě, chce býti i matka. Kdo nalezne Ježíše a Marii, nalezl moudrost.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento pátý desátek ke cti tvého nalezení v chrámě; prosíme tě pro toto tajemství a přímluvu tvé svaté Matky o pravou moudrost. Amen.

Otče náš... 10 Zdravas Maria...
Sláva Otci...

Milosti tajemství nalezení Páně
sestuptež do našich duší. Amen.

*VI. - Smrtelná úzkost Pána Ježíše. -
Ovoce tajemství: Lítost.*

Viz Ježíše, an se potí krví na hoře Olivetské; i tvé hříchy bere na sebe a pro tebe svíjí se bolestí jako šlápnutý červ. Slyš slova jeho nářku: „Smutná jest duše má až k smrti!“ Kéž kalich tento, naplněný i tvými hříchy, by ho minul! Měj soucit s bolestmi Panny Marie, jež pro tvé hříchy prolévá hořké slzy. Pros ji, aby pohnula tvým srdcem, oplakávej svou dosavadní tvrdost, vyprošuj milost obrácení pro hříšníky, pro umírající tohoto dne.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste,
tento šestý desátek ke cti tvé úzkos-

ti na hoře Olivetské; prosíme tě pro toto tajemství a přímluvu tvé svaté Matky o pravou lítost a ošklivost nad hříchy. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství smrtelné úzkosti Pána Ježíše sestuptež do našich duší. Amen.

VII. - Bičování Pána Ježíše. - Ovoce tajemství: Umrťování smyslů.

Kolik bolestí, ran a urážek od smrtelné úzkosti až ke krvavému bičování! Jaký to pohled! Neměl by zastrašiti i od nejmenší smyslnosti? Jak draho platí Ježíš za duši tvou! Pln soustrasti s bolestmi, jež Panna nejčistší při tomto hrozném divadle cítila, pros ji o milost umrťování svých smyslů. Kolik duší hyne z lásky k pozemským radovánkám! Modli se za ně!

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento sedmý desátek ke cti tvého krvavého bičování; prosíme tě pro toto tajemství a přímlovu tvé svaté Matky o umrtvování smyslů. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství bičování sestuptež do našich duší. Amen.

VIII. - Trním korunování. - Ovoce tajemství: Pohrdání světem.

Do jak smutného stavu uvrhla tvá pýcha Pána Ježíše, krále králů, pána nad pány. Nejvyšší velebnost trním korunována, kusem starého šarlatového pláště pokryta ! A smečka žoldnéřů si tropí posměch z jeho královské důstojnosti, plivají na něho, bijí ho. Ejhle člověk ! Sjednoť se s pocity svaté Panny, hled' zadostučiniti za všechny špatné řeči a chovej velikou úctu k svaté-

mu obličejí Páně. Pros o veliké pohrdání světem.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento osmý desátek ke cti tvé trnové koruny a prosíme tě pro toto tajemství a přímluvu tvé svaté Matky o pohrdání všemi pozemskými počtami a hodnostmi. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.
Milosti tajemství trnového korunování sestuptež do našich duší.
Amen.

IX. - Ježíš nese těžký kříž. - Ovoce tajemství: Trpělivost v utrpení.

Viz, s jakou láskou Ježíš kříž na se bere, jej objímá; jest mu znamením spásy, od Boha vyvolenou zbraní, jíž zdrť nepřátele. Měj soustrast se srdcem Mariiným, krutě rozdrásaným, když Matka se setkává se

svým Synem na této křížové cestě a vidí ho, an v tomto ponížení jde na smrt kříže! Ach, jak málo ty miluješ Ježíše! Jak často reptáš při nejmenších zkouškách! Pros Marii o trpělivost v utrpení a dokonalou odevzdanost do vůle Boží.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento devátý desátek ke cti tvé křížové cesty; prosíme tě pro toto tajemství a pro přímluvu tvé svaté Matky o trpělivost ve všech trampotách. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství křížové cesty sestuptež do našich duší. Amen.

*X. - Ukřižování. - Ovoce tajemství :
Obrácení hříšníků a útěcha duší.*

Co všechno vytrpěla Maria, aby tě opět zrodila k životu věčnému! „Ukrutnost muk

mučedníků", dí sv. Anselm, „není ničím nebo takřka ničím proti nesmírnosti utrpení Panny Marie". Cti tuto Královnu mučedníků, jež tolik vytrpěla pro tebe; měj s ní soustrast a rci k ní s prorokem: „Ó Panno, dce-ro Sionská, s čím srovnám bolest Tvou? Jest nesmírná jako moře!" Po příkladu Ježíše a Marie buď hotov pro spásu duší vše trpěti. Pros o obrácení hříšníků a vysvobození duší z očistce.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento desátý desátek ke cti tvého ukřižování a tvé potupné smrti na Kalvarii; prosíme tě pro toto tajemství a přímlovu tvé svaté Matky o obrácení hříšníků, vytrvalost spravedlivých a vysvobození duší z očistce. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství ukřižování Ježíšova sestuptež do našich duší.

*XI. - Zmrtvýchvstání Pána Ježíše. -
Ovoce tajemství : Láska k Bohu a
apoštolská horlivost.*

Leskem ozářen zjevuje se Ježíš v den svého vzkříšení. Jak oplývá srdce Mariino radostí a slastí, když vidí nyní Syna svého v nesmrtelnosti a nebeské slávě! Raduj se s ní, neboť sláva Ježíšova jest i slávou Matčinou. S jakou láskou setkává se Ježíš také s apoštoly a svatými ženami! Se stejnou láskou vyhledává i tebe a chce se tobě dáti. U nohou Marie pros s důvěrou o lásku k Bohu a o apoštolskou horlivost.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento jedenáctý desátek ke cti tvého slavného vzkříšení; prosíme tě pro toto tajemství a pro přímluvu tvé svaté Matky o lásku k Bohu a o horlivost v jeho službě. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství zmrtvýchvstání sestuptež do našich duší. Amen.

XII. - Nanebevstoupení Páně. - Ovoce tajemství: Touha po nebi.

Pohlížej s Marii za Ježíšem, an se vznáší, obklopen anděly a dušemi, jež vysvobodil z předpekli. Jaká sláva, jaká to čest a radost pro nebe a jeho obyvatele! Co cítilo však srdce Mariino po odloučení od Syna? „Taková byla touha Mariina po spojení s Bohem, že bylo potřebí neustálého zázraku, aby v tomto žáru lásky mohla žít“ (Eudes). - Toužíš i ty po Ježíši, po nebi jako Maria? Prosíš o nebe - ale co činiš, aby sis ho dobyl? Ó, kdybychom měli velikou touhu po nebi, byli bychom mnohem horlivější a obětavější ve službách Ježíšových. Pros Marii o tuto ctnost, jež jest známkou našeho vyvolení.

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento dvanáctý desátek ke cti vítězného tvého nanebevstoupení; prosíme tě pro toto tajemství a pro přímlovu tvé svaté Matky o vroucí touhu po nebi, našem pravém domovu.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství nanebevstoupení sestuptež do našich duší. Amen.

XIII. - Slavnost Letnic. - Ovoce tajemství: Soslání Ducha Svatého.

Ó sladké tajemství soslání Ducha Svatého, založení Církve! Maria stává se matkou Církve, rozdatelkou darů Ducha Svatého. Vždy chce Duch Svatý působiti s Marií, skrze Marii, v Marii. Pros Marii pro sebe a pro všechny o milost spojení s jejím svatým srdcem. „Vidí-li Duch Svatý, že Maria je v některé duši milována, spěchá tam, při-

cháží s největší touhou naplniti ji svými dary a tvořiti v ní divy milosti.”

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento třináctý desátek ke cti tajemství seslání Ducha Svatého; prosíme tě pro toto tajemství a pro přímlovu tvé svaté Matky o seslání Ducha Svatého do našich duší.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství seslání Ducha Svatého sestuptež do našich duší.

*XIV. - Nanebevzetí Panny Marie. -
Ovoce tajemství: Láska k Marii.*

Maria láskou umírá, jako láskou žila; jaký život, taková smrt! Těší apoštoly, žehná jim a slibuje jim svou přímlovu a ochranu s nebes. I pro tebe činí totéž; proto rozšiř své srdce svatou důvěrou! Praví k tobě svroucí láskou: „Dítko mé, neboj se ničeho,

já jdu, abych ti připravila příbytek!" Ó, jaká to útěcha! Maria jest má dobrotivá a mocná matka v nebi; zná mé utrpení, mou bídu a chce je zmírniti. Ó, miluj tuto Matku!

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento čtrnáctý desátek ke cti vzkříšení a nanebevzetí tvé přesvaté Matky; prosíme tě pro toto tajemství a na přímluvu Panny Marie o něžnou oddanost k této dobré Matce. Amen.

Otče náš, 10 Zdrávas, Sláva Otci.

Milosti tajemství nanebevzetí Panny Marie sestuptež do našich duší. Amen.

*XV. - Korunování Panny Marie. -
Ovoce tajemství: Setrvání v milosti.
Koruna slávy.*

Po vítězném vjezdu na nebesa jest Maria v nebi korunována. Jaká jest radost a

sláva, jíž Maria oplývá, jsouc korunována jako nejmilejší dcera Otce, jako podivuhodná matka Syna, jako nejvěrnější nevěsta Ducha Svatého! Jak veliká jest její blaženost! Blahopřejme spolu se všemi svatými své dobré Matce, jež jest zároveň Královnou všehomíra, a vzdávejme jí svůj neustálý hold! Modleme se často a pobožně „Zdrávas, Královno!“ Kéž obrátí Maria své milosrdné oči k nám do slzavého údolí, kéž jest nám po tomto vyhnanství branou nebeskou a ukáže nám Ježíše, požehnaný plod života svého! Jako jelen po prameni, tak vzdychej, duše má, po tobě, ó nejblahoslavenější Panno a Královno!

Obětujeme ti, Pane Ježíši Kriste, tento patnáctý desátek ke cti korunování tvé přesvaté Matky; prosíme tě pro toto tajemství a pro přímluvu Mariinu o milost setrvání a o korunu slávy. Amen.

Otče náš... 10 Zdrávas... Sláva
Otcí...

Milosti tajemství slavného koru-
nování Panny Marie sestuptež do
našich duší. Amen.

V. Oroduj za nás, Královno po-
svátého růžence.

R. Abychom hodni učinění byli
zaslíbení Kristových.

Modleme se. Bože, jehož jedno-
rozený Syn svým životem, smrtí a
zmrtvýchvstáním odměny spasení
věčného nám získal, uděl nám, pro-
síme, abychom o tajemstvích těch
v posvátném růženci blahoslavené
Panny Marie rozjímající, i následo-
vali toho, co obsahují, i toho, co sli-
bují, dosáhli. Skrze téhož Krista,
Pána našeho. Amen.

K Ř Í Ž O V Á C E S T A

Tato pobožnost jest přehojnými odpustky obohacena a Matce Boží velice příjemna. Křížovou cestou zbožně vykonanou lze dosíci milosti osvícení a obrácení hříšníků, milosti úlevy a útěchy duším v očistci; působí se radost andělům a svatým, zvláště však Ježíši Kristu a jeho svaté Matce, jež po vstoupení svého Syna na nebesa často ona místa navštěvovala, kde Syn její krev svou prolil, což po jejím příkladě i první křesťané rádi činívali.

Modli se tedy křížovou cestu v duchu Panny Marie a s city jejího srdce. Nejde o dlouhé modlitby při křížové cestě. Stačí, řekneš-li při každém zastavení v duchu: „Ó lásky nejhodnější Ježíši, obětuji Ti všechnu chválu, všechny prosby a díky, jež Matka Tvá na tomto zastavení Ti vzdala.”

Vzbud také vždy úmysl, získati při každém zastavení všechny odpustky, plnomocné i neplnomocné.

Modlitba přípravná

Ó nebeská Matko, ve spojení s tebou chci vykonati tuto bolestnou křížovou cestu, kterou ty tak často jsi konala. Kolik slz prolila jsi tehdy při vzpomínce na bolesti Ježíšovy! Jakou láskou k Bohu a svým dítkám bylas proniknuta! Ó, Matko, daruji ti srdce své, aby zaplálo podobnou láskou. Nedopusť, abych vůči takovým mukám a potupám zůstal chladným; pronikni mé srdce svou láskou, abych bolestí Ježíšových litoval, svou nevěru oplakával a ve svých skutcích lásky byl šlechetnějším. Prosím tě, přesvatá Matko, aby

odpustků, jež získám, dostalo se duším v očištcí N. N., zvláště těm, jež jsou nejvíce opuštěny.

Před každým zastavením

V. Klaníme se tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme tobě.

R. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Po každém zastavení

Prosím tě, ó Matko milá,
bys mi v srdce mocně vryla
muky, které trpěl Pán.

Otče náš... Zdrávas Maria... Sláva Otci...

V. Smiluj se nad námi, ó Ježíši!

R. Smiluj se nad námi!

I. - Pán Ježíš od Piláta na smrt odsouzen.

Uvažuj, jakou úzkost Maria cítila v duši své, vidouc tento srdcervoucí děj v soudní síni, slyšíc hrozný křik Židů žádajících smrt jejího božského Syna; jen Ježíš chápal její city.

Ó Maria, spojuji se s city tvého srdce; s Ježíšem trpěla jsi i ty za mé hříchy. A poněvadž má sebeláska, má lehkomyšlnost a má smyslnost Ježíšovi i tobě způsobily tolik pokoreň a bolestí, odsuzuji neúprosně všechny své náruživosti, zvláště svou hlavní chybu, abych jednou nebyl odsouzen od Soudce nejvyššího.

II. - Pán Ježíš bere na sebe kříž.

Ježíš řekl jednou: „Musím býti pokřtěn křtem krve a jak toužím po tom, aby se tak stalo!“ S takovou láskou k tobě, ó křesťane, objímá Ježíš kříž. Srdce Mariino jest věrným obrazem srdce Ježíšova; Matka následuje proto svého Syna zářem své touhy a svoluje v jeho obět.

Ó Ježíši a Maria! Jak mám vám děkovati za nesmírnou vaši lásku! Vy sami jste mi to přece řekli: mám, abych se vám líbil, zapíratí sebe sama a kříž nésti po všechny dny života svého. Ó Matko má! Zaslibuji se ti zcela a chci s tebou Pána Ježíše stále na křížové cestě následovati. Vypros a dej mi milost zapíratí se a kříž trpělivě nésti.

III. - Pán Ježíš po prvé pod křížem klesá.

Jak těžké jest břímě kříže pro milého Spasitele! Již tolikerym zmořen utrpením, padá pod opětovnými ranami katanů zemdlen k zemi, a ostny trnové koruny vnikají hlouběji do jeho hlavy. Proč tento první pád, jenž i srdce Mariino tak zranil? Stal se, aby odpykána byla tvá pýcha, zdroj tolika hříchů, jež tě učinily otrokem ďábovým. Také pyká Ježíš za první těžký hřích, ztrátu nevinnosti křtem obdržené.

Ó Maria, všemi svými mukami vymoz mi vyléčení mé pýchy, jež se vkrádá i do nejlepších úkonů a tvému Synu tak se nelíbí! Ó Matko, obnov v mé duši krásu nevinnosti. A Ty, ó Ježíši, dej své Matce dítky, otroky lásky, jichž počet by převyšoval hvězdy na nebi a jejichž ne-

vinnost by se vyrovnala nevinností andělů.

IV. - Pán Ježíš potkává Matku svou.

Kdo nám vylíčí pocity Syna a Matky při tomto bolestném setkání! Jaký dojem učinil pohled Ježíšův na milující srdce Mariino! S podivem zvelebuj nesmírnou lásku obou těchto srdcí, jež neúnavně trpí pro tvou záchranu. Měl bys zůstatí vlažným a chladným i při tomto pohledu?

Ó bolestná Matko, proč nemám srdce svatých, abych tě potěšil za tolikrát duševní muka! V náhradu za svou chladnost obětuji ti soustrast, kterou Ježíš při tomto bolestném setkání s tebou měl. Obrát svůj milosrdný pohled i k opuštěným duším v očistci a k mé vlastní duši, až s tímto světem se bude loučiti;

vyjdi jí dobrotivě vstříc a doved ji
k Pánu Ježíši.

*V. Šimon z Cyrény pomáhá Pánu Je-
žíši nésti kříž.*

Ježíš vzal na se tíži hříchů tvých a všechny tvé viny odčinil. Chce však, abys i ty přispěl k svému vykoupení a měl podíl na jeho bolestech. V osobě Šimona Cyrénského zve také tebe, abys s ním břímě nesl. Jsme strastmi a zkouškami obklíčení všude na tomto světě, který rodí trní a bodláčí. Ale dobrota Ježíšova dala ti Marii na pomoc a útěchu. Služebníci a dítky Panny Marie jsou nejlepšími nositeli kříže.

Ó nebeská Těšitelko sluhů Božích, pomoz mi nésti kříž a podporuj mě v mých zkouškách a potížích. Pomáhej také všem, na něž vloženo břímě pečovati o duše, kněžím,

vrchnostem, vychovatelům mládeže; vypros jim hojnost ducha horlivého, obětovného a trpělivého.

VI. - Veronika podává Pánu Ježíši roucho.

Bez bázně lidské blíží se zbožná žena, aby Ježíšovi osušila obličej. Láska k Ježíši ji pudí. A Ježíš, aby ji odměnil, nečeká až na věčnost; ač v bolestech pohřížen, dárce jí za hrdinnou lásku svůj vlastní obraz. Jaká to útěcha pro Marii, když viděla čin lásky této ženy. Můžeš jí tutéž radost způsobiti, zachováš-li čistotu duše své, v níž Ježíš milostí svou přebývá, nebo, jestliže jsi jí nešťastně pozbyl, očistíš-li ihned duši svou ve svátosti pokání. Ach, jakou bolest působí Marii duše poskvrněná hříchem!

Ó nebeská Matko a Královno srdce mého, kéž soucitná ruka tvá očis-

tí duši mou od jejích skvrn a zachová ji vždy čistou, aby království Syna tvého bylo ve mně upevněno. Zachovej v duších dětí nevinnost a vymoz nám všem dokonalou čistotu srdce, těla i ducha, bychom na věčnosti směli patřiti na tvář Boží.

VII. - Pán Ježíš klesá po druhé pod křížem.

Oč bolestnější prvního jest druhé klesnutí Pána Ježíše! Pohled na hříchy mé mladosti vrhá ho znova k zemi. Maria chápe a cítí tíži těchto muk, drásajících srdce jejího Syna. Což nebude srdce mé při těchto smutných vzpomínkách zdrceno? Tímto druhým pádem pyká Ježíš zvláště za příchyllost ke svůdným vlnám světa a k sobě samému, příčinu to tolika hříchů a záhuby tolika duší.

Ó Maria, prosím tě pro zármutek a bolesti Ježíšovy, vyléčiž mě z nezřízené náklonnosti k tvorům a odtrhni mě nyní již ode všeho, co mi smrt jednou může uzmouti. Moudrá a věrná Panno, nauč mě opovrhovati zásadami světa a vždy pevněji se spojovati s tvým svatým a neposkvrněným srdcem.

VIII. - Ježíš těší plačící ženy jerusalemské.

Ó kéž bychom lépe poznali lásku Srdce Ježíšova a jeho soustrast s námi! V největším utrpení nezapomíná žen, jež ho provázejí, a těší je. Ježíš je těшитelem v nesnázích. Ó pojď k jeho nejsvětějšímu Srdci, tam hledej, doprovázen Marií, úlevu! Uvaž jeho slova: „Plačte nad sebou!” a pouč se z nich, že hříchy mají býti pravým předmětem tvých slz.

Ó Maria, kteráž jsi mi byla od Ježíše dána, abys byla ve všem mou náhradou u něho, nechť skane jedna ze slz tvých na duši mou a obměkčí její tvrdost; vtiskni do duše mé rány Ježíšovy a touhu po pravé lítosti. Odvrať tresty, jež jsme svými hříchy zasloužili. Pohni k lítosti a vroucnosti duše vlažné a odvráť od svaté Církve všelike pohromy.

IX. - Ježíš klesá pod křížem po třetí.

Ježíš padá třikráte na cestě k hoře Kalvarii, jako tři mrtvé vzkřísil k životu: dítě, jinocha, muže. Při tomto třetím pádu chce odpykati hříchy, jež v dospělejším věku bývají páhány. Do jakých bolestí jest ponořen! Jak běsní katané, jak šlapou nohama po nevinném Beránku a lomcují jím, aby vstal a dospěl až k poslednímu zastavení!

Ó nebeská Matko, jak rozdrásáno bylo srdce tvé při pohledu na tento poslední pád. Když Syn tvůj Lazara křísil, chvěl se a slzel vzpomínaje na hříšníky ze zvyku, zvláště na ony, kteří šíří hnilobný zápach nečistoty. Ó Matko, Útočiště hříšníků, vypros všem, kdož v hrobě hříchu dlí a nad nimiž Syn tvůj tak hořce plakal, milost, aby upřímně před smrtí se obrátili.

X. - Pán Ježíš oděvu zbaven.

Kolik lidí oloupil zlý nepřítel o roucho nevinnosti, a Ježíš chce jim je za každou cenu opět získati. Ale co jest mu proto vytrpěti! Násilně trhají s něho oděv, jenž krví jsa zbrocen, k tělu přilnul; rány znovu se otvírají a částky rozdrásaného těla lpí na oděvu. Co je příčinou této bolesti Ježíšovy, již

neposkvrněné srdce Panny Marie tak hořce spolu pociťuje? Ach, marnivost, ješitnost a neslušnost v oděvu působí tuto bolest.

Ó Matko, odpusť nám zármutek, ježž ti způsobila naše marnivost. Zachovej nás ve skromnosti a prostotě. Pro slzy své a rány Ježíšovy oblec nás rouchem ctností svých, rouchem svatebním, abychom s jistotou se mohli objeviti před soudnou stolicí tvého Syna.

XI. - Pána Ježíše přibíjejí na kříž.

Jakou bolestí jsou srdci Panny Marie tyto opětovné rány, jimiž ruce a nohy Ježíšovy přibity na kříž. Všechny rány svatého těla Ježíšova vnikají hluboko do její duše. Její bolest je nevýslovně veliká. Byla by zemřela, kdyby Bůh ji nebyl zachoval při životě pro jiná ještě utrpení. Obnov při tom-

tomto zastavení svůj křestní slib, jímž jsi se tělem duší oddal Pánu Ježíši.

Ó můj Ježíši, v této chvíli obnovuji svůj svatý křestní slib a znova zaslibuji se úplně tvé svaté Matce. Hřeby, jež tebe na kříž připevnily, připevni i mne nerozlučně k sobě touto krásnou dokonalou pobožností, jíž nechť všechny mé myšlenky, řeči i skutky jsou proniknuty. Vždyť s kříže chtěl jsi vše k sobě přitáhnouti; přitáhni také mne a všechny duše k sobě nejvroucnějším spojením svou svatou Matkou. Prostřednictvím Marie nechť Kristus v nás žije a vládne!

XII. - Pán Ježíš na kříži umírá.

Abychom stali se hodnými blížiti se k Ukřižovanému, jest nutno spojití se s Marií. -

Ó, pozorujme Královnu mučedníků v jejím bolu pod křížem. Volá k nám: Vizte, je-li bolest jako bolest má! - Ó, kéž bychom mohli cítiti s ní přiměřenou soustrast! - V náhradu obětujeme jí soustrast, kterou Pán Ježíš na kříži cítil se svou Matkou.

Ó Ježíši, promluv s kříže pro mne ono tvůrčí slovo: „Ženo, hle syn tvůj! Synu, hle Matka tvá!” Ó Maria, nezasluhuji slouti dítkem tvým; ale Ježíš tomu chtěl. Ukaž tedy, že jsi Matkou mou. Odevzdávám se, jako sv. Jan, zcela do tvých rukou. Jednej se mnou a se vším, co mám, dle libosti své a Syna svého.

XIII.- Tělo Pána Ježíše snímají s kříže a kladou na klín bolestné Matky.

Srdce Mariino přebývalo v Srdci Synově. Když tedy kopí otevřelo srdce Ježíšovo, i

srdce Matky jeho Marie prokláno mečem bolesti! - Mrtvé tělo Ježíšovo položeno do jejího náručí. Jaký to srdcervoucí pohled! Každá rána, kterou pozoruje, jest mečem, bodajícím v její srdce. Pomni, že Pán Ježíš chtěl býti ranami poset, aby zhojil rány duše tvé. Pros bolestnou Matku o úplné uzdravení duše své.

Nebeská Matko, dopřej mi, abych, byť sebe nehodnější, s Ježíšem se položil do tvého mateřského náručí! Ranami Ježíšovými zhoj rány duše mé, očisti tělo mé, krví Syna svého smyj skvrny mého srdce a spoj je na vždy s jeho nejsvětějším Srdcem.

XIV. - Tělo Pána Ježíše kladou do hrobu.

Oběť se strany Panny Marie musí býti úplná. Přesvaté tělo Pána Ježíše vloženo do

hrobu a odňato jejímu zraku ; než srdce její zůstává pohříženo v jeho svatých ranách. Když Pán Ježíš zavítá ve sv. přijímání do tvého srdce, dlí i Maria v srdci tvém, aby se mu klaněla a ho těšila. Proto, než opustíš hrob, potěš ještě jednou svou nebeskou Matku a rci pln lásky :

Ó, Matko Boží, prosím tě, vryj mi do duše rány mého Spasitele. Všechna muka Ježíšova došla ozvěny v srdci tvém : učiň, abychom se tobě podobali. Kéž po tvém příkladu jsme až do posledního dne života pamětlivi bolestí kalvářských ! Kéž všudy, při svých pracích a útrapách zachováme je v paměti !

Modlitba závěrečná

Ó nejdobrotivější Pane Ježíši Kriste ! Děkuji Ti pokorně za veliké mi-

losrdenství, jež jsi mi na této křížové cestě prokázal. Prosím Tě, račiž způsobiti, aby Tvá předrahá krev, Tvé přehořké umučení a Tvá smrt nezůstaly bez užitku, a my všichni pro milosrdenství Tvé přijati byli do věčné slávy a blaženosti. Amen.

Denní modlitba k Pánu Ježíši

Ó Ježíši, žijící v Marii, přijď a živ buď v služebnících svých v duchu svatosti své, v plnosti síly své, v pravosti ctností svých, v dokonalosti cest svých, v společenství tajemství svých, panuj všelike moci nepřátelské v Duchu svém k slávě Otcově. Amen. (Odp. 300 dní.)

V Ě N E C D V A N Á C T I H V Ě Z D

blahoslavené Panny Marie

Sv. apoštol Jan, miláček Páně i Mariin, viděl, jak ve XII. kapitole své knihy „Zjevení“ vypravuje, „veliký div na nebi: ukázala se žena oděná sluncem a měsíc pod nohama jejíma a na hlavě její koruna dvanácti hvězd“. Dle výkladu Církve je tou ženou Maria a hvězdy znamenají její ctnosti a výsady. To jest podnět k této modlitbě, kterou nebesa četnými divy a milostmi požehnala, kterou mnozí ctitelé nebeské Královny rádi se modlívali, jako sv. Josef Kalasanský, sv. Jan Berchmann a j. - Také bl. Grignon tuto modlitbu si oblíbil, některými přídávky rozmnožil, údům svých řeholních společností jako část modlitby ranní uložil a ve spisech svých vřele doporučil. Při každém ze dvanácti Zdrávasů jest dobře po

jménu Ježíš připojiti prosbu o některou ctnost, a to v prvním oddílu : 1. který v nás víru rozmnožiti ; 2. který v nás naději posilniti ; 3. který v nás lásku roznítiti ; 4. který nám pravou zbožnost uděliti račiž. V oddílu druhém : 1. který nám ducha sebezáporu ; 2. pravou pokoru ; 3. svatou cudnost ; 4. božskou moudrost uděliti račiž. Ve třetím oddíle : 1. který nám ctnost poslušnosti ; 2. trpělivosti ; 3. mírnosti ; 4. setrvání v dobrem až do konce darovati račiž.

V. Dej, abych důstojně tebe chválil, Panno přesvatá.

R. Uděl mi síly proti nepřátelům svým.

I.

Věřím v Boha. Otče náš. Zdrávas Maria.

1. Blahoslavená jsi, Panno Maria,

jež jsi v lůně svém nosila Tvůrce světa; porodila jsi toho, jenž tě stvořil, a na věky zůstáváš pannou.

V. Raduj se, Maria Panno.

R. Raduj se tisíckrát.

Zdravas Maria.

2. Svaté a neposkvrněné Panenství, nevím, jakými chválami tě zvelebiti, neboť pojalo jsi v lůno své toho, jehož nebesa nemohla obsáhnouti.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Zdravas Maria.

3. Všecka krásná jsi, Panno Maria, a poskvrny není na tobě.

R. Raduj se, Maria Panno; raduj se tisíckrát.

Zdravas Maria.

4. Více darů se ti dostalo, ó Panno, nežli je na nebi hvězd.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Sláva Otci.

II.

Otče náš. Zdrávas Maria.

5. Sláva tobě, vládkyně světa! Uved' nás k sobě do radostí nebeských.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Zdrávas Maria.

6. Sláva tobě, Pokladnice milostí Páně! Učiň nás podílníky svého pokladu.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Zdrávas Maria.

7. Sláva tobě, Prostřednice mezi Bohem a člověkem! Učiň, aby nám byl Všemohoucí milostiv.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Zdrávas Maria.

8. Sláva tobě, zhoubkyně bludů a zlých duchů! Budiž naší blahosklonnou vůdkyní.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Sláva Otci.

III.

Otče náš. Zdrávas Maria.

9. Sláva tobě, Útočiště hříšníků! Přimlouvej se za nás u Pána.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Zdrávas Maria.

10. Sláva tobě, Matko sirotků! Učiň, aby se nad námi slitoval Všemohoucí.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Zdrávas Maria.

11. Sláva tobě, Radosti spravedlivých! Uved' nás k sobě do radostí nebeských.

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

12. Sláva tobě, v životě i ve smrti Pomocnice nejochotnější! Uved' nás k sobě do říší nebeských,

R. Raduj se, Maria Panno, raduj se tisíckrát.

Sláva Otci.

Modleme se.

Zdrávas, Maria, Dcero Boha Otce.
Zdrávas, Maria, Matko Boha Syna.
Zdrávas, Maria, Nevěsto Ducha Svatého.
Zdrávas, Maria, chráme nej-
světější Trojice. Zdrávas, Maria,
Paní má, pěstounko má, růže má,

královno srdce mého, matko, živo-
te, slasti a naděje má nejdražší, ano
srdce mé a duše má! Všecek jsem
tvůj a vše, co je mé, je tvoje, ó Pan-
no nade vše požehnaná. Budiž tedy
ve mně duše tvá, aby velebila Pána;
budiž ve mně duch tvůj, aby plesal
v Bohu. Polož se, Panno věrná, jako
pečeť na srdce mé, abych v tobě a
skrze tebe byl shledán věrný Bohu.
Popřej mi, ó dobrotivá, abych byl
připočten k těm, které jako dítky své
miluješ, učíš, řídíš, živíš a chráníš.
Učiň, abych z lásky k tobě pohrdaje
všemi útěchami pozemskými, lnul
vždy k útěchám nebeským, až by
ve mně skrze Ducha Svatého, tvého
nejvěrnějšího Ženicha, a tebe, jeho
nejvěrnější nevěstu, vytvořen byl
Ježíš Kristus, Syn tvůj, k slávě Otco-
vě. Amen. *Bl. Grignon z Montfortu.*

Z A S V Ě C E N Í S E B E

*Ježíši Kristu, Moudrosti vtělené,
skrže ruce Mariiny*

Ó Moudrosti věčná a vtělená! Nej-
milejší a klanění nejhodnější Ježíši,
pravý Bože a pravý Člověče, jediný
Synu Otce věčného a Marie vždy
Panny, klaním se tobě hluboce v lů-
ně a skvělostech Otce tvého po ce-
lou věčnost, a v panenském lůně Ma-
rie, tvé nejdůstojnější Matky v čas
tvého vtělení.

Díky tobě vzdávám, že jsi sám se-
be zmařil, přijav způsobu nevolní-
ka, abys mne vytrhl z krutého otroc-
tví ďáblov. Chválím a oslavuji tě,
že jsi se ve všem ráčil podrobiti Ma-
rii, své svaté Matce, abys mne učinil
skrže ni svým věrným nevolníkem.

Ale běda, já nevděčný a nevěrný, nezachoval jsem slibů, jimiž jsem se ti tak slavně zavázal na křtu svatém. Nikterak jsem neplnil svých povinností; nezasluhuji slouti tvým synem ani tvým nevolníkem, a poněvadž nemám do sebe nic, co by nezasluhovalo tvého zapuzení a hněvu, neodvážuji se již přiblížiti sám k tvému přesvatému a převznesenému Veličenstvu. Proto se utíkám o přímluvu k tvé nejsvětější Matce, již jsi mi dal za prostřednici u tebe; a touto cestou doufám, že se mi dostane zkroušenosti a odpuštění mých hříchů, že získám moudrost a že mi bude zachována.

Pozdravuji tě tedy, ó Maria neposkvrněná, živoucí stánku Božství, v němž Moudrost věčná se skrývájíc, přeje si přijímati klanění Andě-

lů i lidí. Pozdravuji tě, ó Královno nebe i země, jejíž vládě je podrobeno všecko, což jest nižší Boha. Pozdravuji tě, bezpečné Útočiště hříšníků, jež nikomu neodpírá milosrdenství; vyslyš mé tužby po božské moudrosti a přijmi za tím účelem sliby a nabídky, jež ti má nízkost předkládá.

Já *N....*, nevěrný hříšník, obnovuji a potvrzuji do tvých rukou svoje sliby křestní. Odríkám se navždy Satana, jeho přepychu i jeho děl, a dávám se zcela a úplně Ježíši Kristu, Moudrosti vtělené, abych za ním nesl svůj kříž po všechny dni svého života. A abych mu byl věrnější, než jsem byl dosud, volím si dnes tebe, ó Maria, v přítomnosti všeho Dvora nebeského, za svou Matku a Paní.

Vydávám a zasvěcuji tobě jako

nevolník své tělo i svou duši, svoje statky vnitřní i vnější, i hodnotu svých dobrých skutků minulých, nynějších i budoucích, zůstává ti úplné a neomezené právo vládnouti mnou a vším, co mi náleží, bez výhrady, podle tvého zalíbení, k největší slávě Boží v čase i věčnosti.

Přijmi, ó Panno dobrotivá, tuto nepatrnou oběť mého nevolnictví, v uctění onoho poddanství, jímž se Moudrost věčná podrobila tvému mateřství a ve spojení s ním; v hold moci, kterou oba máte nad tímto ubohým červíkem a bídným hříšníkem, v díkůčinění za milosti a přednosti, jimiž tě vyznamenala svatá Trojice. Prohlašuji, že chci od nynějška jako tvůj pravý nevolník vyhledávati tvé cti a tebe ve všem poslouchati.

Ó Matko podivuhodná, představ mne svému milému Synu jakožto věčného nevolníka, aby vykoupiv mne skrze tebe, přijal mne též skrze tebe. Ó Matko milosrdenství, dopomoz mi, abych došel pravé moudrosti Boží a proto mne připuť v počet těch, jež miluješ, učíš a vedeš, jež živíš a chráníš jakožto své dítky a své nevolníky.

Ó Panno věrná, učiň mne ve všem tak dokonalým učedníkem, následovníkem a nevolníkem vtělené Moudrosti, Ježíše Krista, Syna svého, abych na tvou přímluvu a za tvým příkladem dospěl plnosti jeho věku na zemi a jeho slávy v nebesích. Amen.

Úplné odpustky za obvyklých podmínek ve svátek Neposkvrněného Početí bl. Panny Marie a 28. dubna. - Reskr. Pia X. 24. října 1907.

O B S A H

<i>Apoštol dokonalého zasvěcení</i>	7
<i>Tajemství Panny Marie</i>	13
<i>Strom života</i>	54
<i>Výklad dokonalého zasvěcení Panně Marii</i>	59
<i>Modlitby složené neb doporučené bla- hoslaveným Grignionem :</i>	
<i>Veni Creator Spiritus</i>	127
<i>Ave Maris Stella</i>	129
<i>Magnificat</i>	131
<i>Prosby sv. Augustina</i>	133
<i>Modlitby ranní</i>	134
<i>Modlitby večerní</i>	139
<i>Mše svatá</i>	144
<i>Růženec</i>	159
<i>Křížová cesta</i>	181
<i>Věnec 12 hvězd</i>	200
<i>Zasvěcení sebe</i>	207

Dokonalé zasvěcení
přesvaté

Panně Marii

Přeložili Ant. Stríž a
Václav Mansfeld.

Podle osnovy Antonína
Lískovce vytiskla
knihhtiskárna Václava
Horáka v Prostějově.
Bylo též vydáno deset
číslov. výtisků na ruč. pa-
píře velkolosínském.

Tento výtisk má číslo